

Улюблені
вірші про
кохання

чоловічий примірник

Улюблені
Вірші ^Щ _О
Кохання

90J 0 iÈ9 Ū O EHãÍ. İZHNB

TEPHOFİfİfİL
6OF,EtAH

ББК 84(4Укр)—І(2)
У47

Вона — не він... Жінка — не чоповік.-.
А>ze кохання — одне.
Зі свої>і законам>І і беззаконням,
зі своїаіи снами і безсонням<-
Але Поезія — одна.
rtiri кнгізі — п>тсана на жіночону діапекті.

ISBN 966-40&-097-7

О Щавурський Б., упорядку-
вання, fФ7
Ы Надя ьна кнвга - Богдан,
хуАожнс оформлення, 2007

Білоцерківець Наталка

Трооура

0 žž Buz/ll3 CžCII£tCTit 1 Ež1Tt4.

Хто3l4čl, II{O b@žžTT4— vaz, ab¥J неcТх
буно ueaanlçO; TPI OQMžžZç SHã¥433a
огра3у есе, ujo поТреџусзу ws.

Зо ,Гt,В1-QM щітки, ххпо і рушниК.
БілизНу чисту, щоб у пеџну мить,
хонххохаНеq&*рхčМеаботбор,
ø біиИ3llі чНСТіа бути nun обох.

В забуТім закутху трояН,Ø,a В бур'рні
у райсвКій нуіі;і стріНеться меНі.
UK O6 ã3 філеака, містмка тонха,—
Т Ožtц@I, KØТра JзІобить черВ'яка.

ЙоМу Віцравши похо чарівне,
Вона тремТить і униКа іџеє,
і вся поезія — лиш сорою і нудьга,
нещасНа хвітха, Jіньба, дорога...

9 позару в Парсіжі в четвер увечері.

Сясар Втіьсхо

Забуваються лінії запахтс барви і звукті
слабне зпр гасне слух і минається радість проста
за своєю душею простягнеш обпиччя і руки
апе високо і недосяжно вона пропіта
за/ісішається тіьки вокзал на ошаннім ьієроні
сіра піна розлукіт кпуфіючтітьс пухне і от
вже вона розмгсває r.zbli Сєззахисні допоні
і огидним соподкиъі теплом наповзас на рот
оапиіиипась любов але краще б її не було

4

в П}ЭОР1НЦ1йній пошелі я тілакала доки шомилась
і бридпиво рум'яний буюк загпядав до вікна
по'фэд рівно ішов і закохані мляво дквились
як зтід йлом твєім зад>Іхапась полмця бруЛна
затихапа стттхапа банапъна вокзапъна весна

ми тіомрем не в Парижі тепер я напевно це знаю
в і ов іїній гіостw1 шіq потом кінпріть і сїїзе•ми
і твого конъяку не поЛІасть тобі жоден я знаю
нічийім пощілункою не Судемо втішені ми
піл іаостом Мірабо не Јаозійдуться коzza пітьми

надто гірко ми плакали і ображали природу
надто сильно пюбипи
коханців соромляч>< тим
надто вірші писали поетів зневаживши зроду
нам вони не дозволять померти в Парижі і воду
під мосюм Мірабо окільцоють конвоєм гушим

Hotel Central

кому-небудь

в оціому з міст Ле у непевний час
примхлива доля привітас нас
де вечорамм в ресторанах цжаз
уранз;і — дзвони э-тїд готичнмх арок
там на паналах ліїїї цвітуть
там каву <і'ють а нотзм тмво гі'ють
і зграями петять в солодку путь
велосигіеди оснійних шкопярок

із рюкзаки яскраві і злегкі
їх ноІт< довгі шеша із вузі.кі
о боте мій і ми були такі
ще десять двадцять триццять років тому
але обпиш свій без<зритупьний калі*
у кожнім а<істі е Готезїь Цешграпъ —
для тих хтм як і ти ніхто нікому

тут розжіадеш нехитрсїй статок свій
контактні пінзи витягнеш з-пір вїй
обасисш плва дістанеш свій напїй
натиснеш кнопку платного канаїу —
і все що хочеш; і як хочеш теж;
запющиш очі ввїйдещ і візьмеш

і муЗМк:і хіуха Не знаЕ Мез'к
у ха«церах тВоро гоæens-ЛҫенТрапю

о -греТіù uoni іЗ uebecHnX заль
ÖOr Наue Восх эіпøe » rozens Іентрапъ
З іНсекТаМіз ЩОФ аюТЬ Ніл кпарнетах
З МОСКільми ііцэ п іотъ покірну хров
із кабамРІ і спинсакансРІ; зНОВ
іЗ рРІбаМті; І ВСЯ ТВОЯ пюбов —
НемоВ іх}ЭäВ ІзекеііьРІРІХ К£лбінеТах.

Неі»ø розnsазаН£і НО СТІн£іх боротьба
сззабкого і нещасиого раба
іlzO,QИHЎз— і караючого Духа
ВІН ТВОС ТRІО ТІІПРІТЬ І ЗГГІН
£t фOТІМ STID£I В FIOBHГІЙ ЧЗИН Л£ІІІНП
П ЦOТІМ ,QBOМ FІ ІЛГ•LҫS£LIE4 BMЙМ£t
обТрушус і диВТІТ£•ся і слуха

Ях ПерІПМх ПорЈІЯ@ FІЄЖНОГО ЖЕІЈІО
як ііерщій дотик як суМНе =пюблю»
Яіт CFt£tЈл£іX fiOHЛ{H В ЗFРіНах перкалю —
Fozens ІЗ,eHтраізъ fiТ ІчFІC НОВРІЙ £ІНОП

І Koveu peіzs — nensoB OCT£tГІНІТІ ш£tHC
І кожніз НІч — як у осънній ріЗЗ
і uaø пінейниМРІ к:»НаЛаМРІ петять
велосіієди трепеТних щхопярок

Пюди пристрасті

'Усі писти пюбовні — смішні.
Фернаньо Песна

Однаково все скоро закінчиться.
Однаково в@лічені години.
Однаково у <зап'яті вже біііше —
і значно більше — часу, Ъж у мрій.
Смішні слова, крім найпростіших: мама,
не хочу, хочу, дай. Пкі смішні
пистм пюбовні і так само вірщі,
так само, як шкарпетки і білизна.

За кавою, ввімкнувши тепевізор,
сьогодні вранці думати про тебе,
здригавись на розбомблений Багдад,
на конен крок палаючої нафти,
і попотніть при вигяді труни,
загорнутої в практор. С бажання —
підпалені, як нафта! С надії —
поховані, як трупи в прапорах!

...Однаково —коч кінчиками пацьців.
Мотивом ший на ріках вавилонськххх.
Пустепею, копінами, камінням.
Однаково — хоч раз. хоча б у сні.

Однаково все скоро закінчиться.
Пкі смішні слова про шок і трепет.
Про те, чого не буде вже ніколи.
Сміщні, немов кохання на війні.

't+ю0 В• К• е.*'gb ЧК•ж•К•юкж•

П

Ходне кохання не Іцастя, ТММ блblue оце:
ізіастя Таке ж, яц *pari*«снене В »Мені тще,
пІ,QHЯТе вгорј' цо уст в Неверплячiн< ОСКiЗDІ.
Воже, і хочеш уникНуТи вішря ножа —
ТІІЬКМ «к О І Fi:i гiокiрна п«aiiiMH:i ,iJ,yiiId
R ОВ тО СО/iопкою гiоiТь Мопекупи сТалі.

(Q

Кокне кохання нещасТя, ТиИН *bini*•*wie Moz*-.
Нийи »іапе»ii.КГiЙ крНТfтН КОЛЮ ЛiМК£i СТ£iСg
Q,РiВИТЬСЯ Лагiцно, iіроСиТе НевиНноi втiхи.
Та кризе огицу і жах Бачу КресТНк На Нiп-1.
і замерзае бiювота при СВiтззі ясніМ,
що проростас J'НРiЗ iЗ небесноi СТ Іху.

Скині. чяреяики, сороуку лиши на піску.
ШКiрј' Свою розтули, яБ ЗМiїну пусКу.
І Нiби пiхву трячј', ВуЗьку і с/iизi.ку,
Q,ЖиІ Т£iF С8МО ЗВiЛьНи і вiддай На поталу.
І В МаячНi ХQОМОСОМ, і у гВалті КНiТРfиз
будещ ТаК само упвох і ззишишся один.
І у судоMi Копiн, і у пiтНЯВз СFiPиН
@rz, •ix маки в піску, розквiТ£iіот£• ПОМ£iIiJ.

‘t.юд К• г И••ЩЬ К•тж•шкж

П

Кохання в КиСві Ст]Э:il1ІНіш од веНеіійChEPiX
прекрасНИХ пр»тСТраСТЕй. НорОчНі і лерКі,
петНТЬ Метелики Hal CStlOЧі СВІЧКІ4 —
НЕІ МЕ Вій гусеНі горяТЬ флисКучі хрила!
Весна KaluТаННі СВіиі Загіаю1а!

@ешевої rіoМадсі ніхН»тЙ СМак,
htlНl-CrllQ,HtlЧОП ІЗФІКП LчНа невтНінС’Г’L,
і ці чуПи, rіoroneНі Не так, —
ПлD RRIпюс ofлрал, спогад, зНаК...
як шпягера трагічНа очевіщністі•.

//

Ти тут поМреуІ від пір»іого Ікожа,
і кров твон проступить, мов іржа
в НОвому "Ау/1і на З:іКутКах ТатарКМ.
Тм т т З ПапКоНУ, з Неба, полетМІЛІ
на свій брудНий, МапеНЬКий свій Lларит
у 5іпійі блуЗці ре@еренТа-секреТарКгі.

С ОQ ІЗНГІТи шпю5и від сМертей...
Кохання в КРІсві страшніше Від ідей
нового хомуНіЗму. в ночі n'5fНІ
вРіХОQ,ять привszдГт 13 МСОї
несуть В руках черВоНі прапори
і горщгми червоНої гераНі.

‘т.юаць§юЙ е«>гь Июм.ююкж•

*Ти кпукп поМреиі 8іВ пibzozo пОЖа,
кпи тут з бвлкону, з неба, попетиw
ЛЮ ОМу “А уь “ 33 СОКJШКІ ОНlOpKtl
іла сВіє бріуЬниє, wtvietіѳхиє с8іЄ Нарих< —
і хро8 т8ох проступикпа, хіо8 ірх<а,
не бізііу філузqі реQереНгпв-секрешархх.*

Вупіі

С ненавѸстѸ ФЮкиНутої жінКМ:
Зра,QiивоМу коханцеві рахуНок
до цента вхгіисать — па кожнї' спіліѸну Ніч.
С ненавМСТѸ Неплі,д,НОї КрасуНі:
шукати гаюху навіть в немов/іят,
,QO ІХНІХ ЗНГЛЯ,ЦѸЮЧИ ДІЗОЧЕІВ...

Нет.іае Меж ц/ія пристрастей людських.
ГРІ f ІЛІШЯ СНІТЛѸі, ТГІМ ІЗКІПІ ТНІ
Фі(М й!Льше сг.іутКу, Тим гострііпілї сМІХ.
ХТО МаС гѸшо В серЕ;J, ТОЙ чуж'іх
не Може знести радосвїй.

ВігхРІНІq

дитино, омиНай людей Таких

неіцаСНІХ. Але МѸз соїі піјем
гіоІт&ПІ В FDa. ТаМ ПОблшу струзсіКа
маленькі НарОQ,сілсісь вужеНята.
Не йійся іх — вони тейе не вкусятї..
(В поЗаторішнім листі перетпііпім
ІХ баТІ.kil»;ИН:Ѹ W ѸНаТер»fНСьЕ РїЙ ЛІМ.)
Ім просто трейа часу, щой зБагНутм
Куди пODЗТІ4...

" м•0+gв•/іж•Й в•+уъ f-fв•-в•м.вж•

.4 лаи'хмаску хахху
гіро Вува КОрот<е>Іка — *не «іпаіі,*

І Не ЗНімай, і Не пали
ч)жсіі шкіри! Засичать вІТ и,
і бТІРІСКЕІВКТ1 ЗВгіВатимуті•ся.
Тіло,
свій цух гіюкиН Вши, пОрРзНе в чорний рай.

Галета Олена

Іду ха вгз.
Кгязь G8ятнослав

Ні чпрта cosi — фрасрнулась.
Оксана Звфумко

Ти не мій, ти не мій, ш не мій,
І ні вітер, ні вечір, ні слъози,
Тілзки світу зепений сувій,
Тільки піта заКииієні дози.

З/ мені, у мені, у мені
Стілі.ки кривди і стілі.ки крові!
Еіто ходить сторч по стіні,
Но щаленій моїй любові.

З/тікай. утіпай, утікай —
Еіто прагне пюдської жертви.
Пюдsz раз уже втратилм рай,
Потім вдруге, і Ртрете, вчетверте...

Ти не мій, ти не мій, ти не мій
Ні сьогодні, ні завтра, ні вчора.
А бувас ж, кохання —змій.
Бережись, я @у. Я —ворог.

уу

Галета Олена

На в@стані

Вара гірОіU,аННя Q,iJIMTLCii На Q,BOX.
Варіз МОВчаННя падаС На плечі.
ТриМае ОСіНЛ Наіз остzIHHий вечір
В Своіх руках над урвищеМ триВОФ.

Јб

Моя гірисутніСТЬ випрошеНа в йорг,
СтарМй ВОкЗаіі ЗФОТoВано д/я вТечі.
Vогосі. вологі очі Не до речі
І в го злі гоЈлос рапТоМ пересох...

L{e Тіпьки MFITЬ. НроСтий ЗакОН дороги:
СтхраТР1 Q,am, CFiOгадv 1 НОГРі
Т;т глoЗйуватисъ в МаренНяХ і снах

Невхп>ітих ці/ІунКів і пофіачеНь.

Їr молзч:іННЯ ЗНала З передбачень.
Але чопіу ж я мје біля віхна?..

Таких пистів не пишуть на Рїздво.
Прощають все, а я тобі не зможу
Нї цих рядків копючу загорожу.
Нї мей коректно-впертий статус **кво**.

tЧ

Твї міста не створенї для двох,
В нїп каменують кокну перехожу.
Брукївку слїв, хоподну і ворожу,
Не зачінає йнь моїх тривоґ.

Ти — імператор. Птилос і шилет...
І добрий стиль, як влучий пістопет.
Твї божниці потребуєть треби.

.А я тобі протранскрибую тишу,
Розгорнуту метафору себе.
Таких пистів і на Рїдво не пишуть.

Голома Любов

Мос дмтя, нас вигнано з тобою.
Куша вже не шукас вороття.
Гоподною, хо/Іодноп спьозою
Н напоіо тебе, мсс дитя.

Зоря моя паде в ітитво теменне
І вишепче в неПесній ворожбі
Ріну життя, поросі Безіменну,
Й трм імені, роповані тобі.

Мос питя, крізь многопикість миру
Ти пронеси ясне свос пиіје.
Ти пам'ятай — тебе назвали Віра.
Ти пам'ятай, мое дитя, про це.

І мед. і молоко тойі уста обвіють.
Високий погпяд визбирас вись.
Хтось погука — ти озовись, Надіс.
Сама прийди й Надісю назвись.

Не поспішай, дитя! Там тьна і горе!
Вигнанхтів інших імена промов!,, —
...Не спухас. Заплакала. Говорить:
— Ти не впізнав?! Мос ім'я — фЮБОВ...

Сентиментальна бабада

...фіупи сніш. Бупи сніги високі.
Бу?іо чекаїня, довге, як зима.
Ще сни були, икі й тегіер приходята.
А нас — нема.

Все снилося.

...Весиа. В зепеній Балці
Зацвів зірчасто Пілій-Пілій гп@.
Ми овнопітки. Ваша р@на »іати
@сміхнена стояла опдапїк.

..Весепе піто, і вербовий острів,
І ми в човні, і два весла при нім,
І мій вишневий, мій бентежний острах:
«А де т наш @м?»

Високі сосни. Вересневий обрїй,
І гнівна риша поміж рідних фірів.
}/ мене в@ печалі мерзли руки.
.А ти не грів...

...Кімната біла. І біжию до мене
Мале питя. Її й твоя дитя!
І обійма мене... Ёк хочеться померш
В@ ніжності, і горя, й каяшя...

...Блакитний грудень. Дзеркапа

крижина.

В нім тануть наші пиця у сльозах,
І затерпас на устах ожинно —
Ні, не прощання — страх...

Тож Не пиВІТЄ•Ся ПР<іЄ•НО Так у вічі,
Значуізю ВмМОВЛяючи слова.
Переболіло. Попелон ВзялоСя.
РОЗВіялось — Не бупе і Нема.

Ніч вдарить у бубон і струсить ранети,
Собпідне полин і вся зелен рать.
— Скажи, мій копаний, коли тебе ждуть?
— До третіх півнів, мое серце, ро третіх...

...І піто в@іЬе в червоній вереті,
В зимм на вікні затеплиться свіча...
— Скажи, иій коханий, мене w печаль?
— До третіх півнів, моя пюба, до третіх...

Вітрмська, мов коні у сонw в кареті,
Гойднеться фіранка і тінь на стіні...
— Скажи, мій коханий, допоки ти міа?
— До третіх півнів, моя зоре, до третіх...

Розтане, як сніг... В@шуиить і мене.
А там иіе весна — на старезнім портреті...
— Признайся, кохана, люБила мене?
— До третіх півнів, мос и;астя, до третіх...

Самотність

@о півночі вона ще ждала.
Ні, не страждала, але так,
немовби гасла, пргів'я;1ала,
з лиця спадала, опадала
рум“янцямм, як пізній мак.

Вокал погас. А той, для нього,
тіє ротлівав і сумно в ніч
дмвився й вмнувато трохи.
Вона фіи нші би — об підлогу!
Але рля чого крсівдивъ річ?

Все тут заробпено неїієгко.
1стериказ< не потурап.
Сергіз. естамп, бібпіотепа...
О ні. самотністьще не пешо,
ане й не рай...

Хай буде **так**. 5/се киття —
один спокійний світпий вечір.
Годиниика серцебиття.
і гопубі сніги летять
повз пампи паг@ну сердечність.

Така спокійна смуга брів.
І тишина — по вінця, вповні.
Зневага ро любовник крихт
(oite вам — бог, а ne — поріг,
якщо не з цілою Лпбов'ю!).

О вічність, втомлена, земна,
розлита по чарках, по датап,
і ти - - од вічності хмільна, —
вся — світло, сніг і тишина —
не жінка, не жона, не мати...

Моя сестра, моя жура.
по@бна станом до свічі,
вся в ранах од мого пера —
збунтуйсь, розбий проклятий рай.
віддай його і розтрощи =

за ту любов, яка і кат
(бо напрокат, з чужого дому),
але й безсмертний райський сад —
солодкий зашморг рученят
круг шГі гріщнсіі мадонни.

На мотив Тувіма

Хк тихо і гарно
ми б жити *пюоглн*
в зепеій мансарді
п@ шуми ялин.

фк тихо бм спалось!
Нк славно писалось!
фкими б красивими,
любий, ми стали!

Спокійні у рухах,
задумлнві в слові.
І стала би донечка
наша здорова.

Були D ми ласкаві,
до слави байдукі.
Vогось би чекали.
Теріііяче. Не дуже.

Ми довгі за чаем
вели би розмовм.
А в пісі кричали би
сойки і сови.

І вінахм паперу
ЗВ1 япх D скорботу
са тим, ізжо не вернеш,
«ро тим, со ніе мротіш!..»

Куша пила з йркого ржерела,
і не могла ніяк напиться.
В які зашяті нетрі завела
мене чашунка темнолиця!

Ткі упесливі були слова,
шо затруїли бідний розум!
Пкі страшні були ”фі погрозм:
«Іще кохана ти — іще жива...»

’}/ лісі, непроглядному, як смерть,
отммилася я напівпритомна.
О сонце, простягни, як руку, промінь —
я так боіось...

П

ІЗ серця ВирВеш, прокляНем,
 зітреш ім'Si МОЕ З ЦОJIONIg
 на павутинці погіливеш
 через нічхі МОря Дездонні.
 НJPIBPI, fliiPiВи, неМас Меж
 ТВОій НеМіряНіЇт СВО O@!
 Сд,Ріий ЗНап СОбі ЗНайдеш —
 Маленьку цяТочку на сході.
 І ЯСНОвидиеМ сваНеш тМ,
 ВЧItTaC£и З HeSa Все, що fiуде:
 Тобі суріііосм плиВТРі
 лмше до Мене звідусюдм,
 І ЗНОВ ЕіТіТаТМ, чи тоблю,
 і зНоВ неТммFfTP1C£• В £l]ЭOItП£•OH1g
 І серію ЗаВдав:іТЬ ЯtdзI2o,
 І К}ЭОВ СТМ);aT1< Ї» JдоJION1.

Вісім деревом Стану,
поли тм відпетитиш. коханийїк. —
від твоїх поціпунків Останніх
Цвістмму бперестану.

ОЦТІВУІСТк на Мене без болю
зі смертного навіті. туману.
В Літаточн за тобою.
б1іР>zf деревопк Стану...

ГОЙОВ

І обійми стекли, як вода,
І нічник нашу тінь роздв'їв...
Не офіра, не пристрасть, не дар —
Просто спроба пмшитись живою.
Із зачумлених стронієм міст,
Нонад їх передсмертні муки
Напаххоче легкма поміст —
Нереппетені гопі руки.
І ропокм іје сонце вночі,
І допоки ці шалахи бистрі
Прокохай, продрижи, прокричи
Цю — останню! хвилину-на-вішрі!
...Розчахнувши нічні дзеркала,
Мов портрети, із рам виходим, =
Але з вуст шорсткий, як зопа,
Осипається подип...
Так, немов відішнути хотів —
А пегені навиліт пробиті!
Й ціпеніють відбивки тіл
'}/ зім'ятім гарячім повітрі...
Ах, звіркіль це, і як, п чом
Е{еа мертвотний відсвіт ію стелі?
Глянь, мій милмй, ізю вам, за вікном?..
Содививсь і сказав:
— Нустеля.

g\$

5Ъ\$•\$•м»мв Осжъшю

Квітневий Хрещатик —

мов кржа скресас. і кличе
Птахи»іний базар го/юсів,
і курнтъся кавові циа«кгі,
І вітром омиті обличчя
обличчя
обличчя

Заспонмтз• оц *гюое* івсіі ж гакм в/іаші думки —
І в хиурхоті курток, в стріз.ткім перФорі підборів,
В по/льоті волосся й легких, нео5тяжливих фраз
Накотить на тебе твое незапам'ятне вчора —
Мозаїка інших

мотивів, одезх і покрас.

Але не спиняйся — о, тут зупинятись не можиа!
Асфальтові гони припали тобі до копін...

Тут юність твоя — дтіскотечна, джинсаша

з/і трпвожна —

Нр»іродньою смертю сконала, не знати й копи.

...І спогади ті розхитавхий, як зуб»і молочні

(Скінчквся фальстарт —

а удруге почать не дано!).

Не думай про те. що уже захопили моподші

Твоп стометрівпу

пав'ярень, вітрин і кіно!

Забужко Оксана

Т» їхні обгшччя, ЦНОТЛІРІВІ, МОВ аркуші білі,
Іще Не пориті углиб письМенаа<и утрат,
vЧіоб>I ujo E c>Iхu — weoc хон>Ic» vazox< піобунu
Lіa мМХ-Үz<zu rozlaX — BC1 II0VхяJlu МіСТa nizIpsul!
За ze, utо гpх<aCи з Обпї«я zсoro пepeЗHeТбI
Судилося їм і За Те, що не шpавJз;ятьcя СНРi,
flnбx іX За Все,

ЧОГО їМ доведеться ЗаSH:іти

На цих-таки гонах — іще до НОвої ъеснк...

5а•\$\$•тмв Ояжк»ж

SZ

...А Все-такТі »і Вас любила,
любила,
/іюбвіа!

І це Не Минас — Кіба осідас на Ано...
П Вас у собі, МОВ КОіитовну КарафКу, розби»а —
І душу, як білтзй офірус,

просочило щемпиВе вино!

Ви хотіір ЦіЛІТІ МСіїhfі МРІСЛяМ, а ОбрізЗЯМ ТІЮ,
ЗОС«ав»ІТІСЬ — Jkfl»f ПІММОМ

як море у муілі в ушу...

А як ТЋІМ тз:іСправді буззо то яке кому,

ГОСПОДИ. ЦІЮ!

Важливо — ск буре.

А буде — як я Напишу.

Попепюшка

І тількит4 в роті пр>1смак гіркош...
 Самітн>іце, трагічне опенятко,
 ну що із того, іро зуміла ти
 з тръох шишх срібпом ткур

щасливо обпиняти —

як з пиновііща, виспизнуть з хиовків,
 нагрітих пахоаі орх@ей і поту
 по тому валъсі, де — усі замкй
 здавалися розъиті!— щS, як потім
 ти знов сидихи, посиніла на буз
 у студіні *tievonneno*“! кухні,
 а на підлозі репнутий гарбуз
 жолобитъся, як пмка, сиааі запухла?..

А може, то був сон — той цілий бал, той пал
 світел! суфітів! залів чорнозівих,
 що ніс тФе крізь них музичний вал,
 в повітрі набмраюч>1 курс>1вом
 твій кожен РУ«f ію мов питав. для ко-
 го, ах, кому всі мтіі врок>1?..

Скипав la court*, як в рондлі мопоко, —
 і сліпнув принц, спинивіісь за три кроки!
 Сидиіі? Сид>і. Заструпіле пальто
 накинь на плечі — в пудрі, як в азбесті...

* La court — королівський цвiр (*франц. j.*)

Сюїри«ъв Ох«мжж

В ційт кухні *не* впізна тебе ніхто
іі принц, ні двір, ні мачуха, ні сестри.
Ось зараз мачуцін фпанепевий капат
постане в скошснім дверми прозорі —
її твоя спъоза, прохлипнута невлац,
нічого в світі цім не огірозортзть-..
Т>і будеш їм иікромадиті> начиннè,
зопити Іх білизну пранцювату,
із ппверха на поверх, ик чумна,
гасать з перинами — ну вопшем, *працтВати:*
їх наволоксз, вогкі оц зїтхань,
на вітрі розчепір>зш простопадло —
в бганках і брижах, в пасоці кохань
рентгеноаніаfKM ТЮчі — простирадла..
І це — твій світ.

...І тіт>ки на очах
тремка ппіва — тайне знаття засв@чить:
десь там, в палаці, згублен»й /Іичак
стас щосмерк кр>шта/Іьним черевичком.
З.иіта, як вд>гх, п@йом,

тонгіта кабпук шруна,
ряхтять памкі срітпа, покресані на грані, —
і з глибу криштапю, нк з річкового дна,
шрумить твій сшуєт в вечірньому убрфіині...
Пх весевізор, Готод>і простг«!
Вся королівська рать спішмтз на цю лятерну —

"і поріпена взуваики мудрий стилъ,
оздобпення і вирібку майстерну-
В музей пнчак! Під сшо!

ВВіритий цостузі— сіц
сімнадцяти нупь—нупз (коктейіль) по північ.
Встановлено і;іну — коли кто *хоче* спід
яідзняти в гіпсі, і вітрини непробивні,
й сигналізаціп. До закриття за п"ятъ
хвиїімн — посрлішно гонять екскурсантів,
і навздогін ляскочуть—реготять
пі,цземні сонмища п@ перебив курантів...

Пиш т•л т-й пар»і *не* пророниш з губ.
хіоВ їх hfОроз навіки забужавив.
Газетний репортаж про принців шпіоб
а пр»інцесою сусіцнъої держави
ісж»зсхи на пасмуш— покііеїти вікно
нрови зими. Тобі, пибонъ, *не* банно.
Fo в гзринципі — хіба не все оцно.
хзо то бупа ота музейна панна?..
І хепі-ецц, і сажа, і кагла,
і нитяжка пічна, і неп пріщворних звичок...
Простіть мені. Робила — що могла.
Оііин був гріх — згубила черевичок.

Забужко Оксана

\ вагои1 метро

І2е подружжя навпроти копишеться зг@но.

linече уо плеча,

О повікак оцнаково скле><пеюіх,

хз J' недужної кур«sz

(Віц обв>іслости варг н п@боріцгяп —

орут/іість аі'яча.

ДО СГІ СТРИВСЬ ОЦНЬІН1 ЗН,ЫХОМ, про«олен>1з:х, —

навіть не г•і'ркнув).

Пообідгя, сіеста — ч>з спека — сьліть нагорі:

Не з безсоннЫі і<очі їзда, >іе з пюбовнєі змори,

Не втулившись у сеҒэе навзаем аж так,

гцо візі>мті розірви

То зазочітг>ся світ, і убіҒзгщкJ' зробься сором!

Висисаючий цушу, хсзткиіі,

моногонний мари>рут,

Віюіе поручшання з тшоі сар.і>-пітз сірютт-і сгіа>Іи,

Вічна станція Нуд, скілзки їді., —

вічна станція — Тут

До кінцевЫі, котра постійно пр>тсутня

міх нааси...

Десь кобіті за тридцать —

ну тобто, іґуе нестара,

Хоч у викЫі сукні вже шянуть підв'япені Јг>іні,

5Ъ\$\$•>>юв Ок«ж»ж

І лице *ii* — тіляма цеіюнту, яким заліпшась діра.
Др т'непьюно висвистуе протяг
і«о давній (дівоцькій!) гордині, —
Тіп'км губи зоСидкено-зв'іслі,
і в кутиках педі. пузирять
Вигасапчі соки, із тіла втікаючі сили...
Із,н кобіта — навпроти: помилено *до/іею* ряд —
L{е могла б СуТи R. КОТІН б вийшла за тебе,
міфі милий.

ймє\$•<>с.мв Оя«ж«•ж.

Автопорзрет без ревнощів

Благословляю жінкігг

що на світанку віцспонитз

Вікна в твоємJ' домі.

Її вкімита из«іра ряхтітізsle голодом,

Пк розтяте вранішнС R6J<уКо.

Жінку, яка безшепесно, навшпиньках

Пройде на кухню,

Поставить каву.

Її очі і рук>t будуть при цьому сзійатись.

Б.'іагослов/іяю цю жінку,

Соннj' птаку її волосся,

Затааіованмй поцих її ходи.

Сірника. гцо горить »<іж палъізіs,

Розцвоюючисz у безпднях зіниць,

Новіпі ну бпактзтну мJ'зику вен

На руці, п@нятій з грФенем...

Благословпсю жінку, яку я тобі дарую,

Жінку, якій напезить пильнувати

твій цобрий ранок.

Ле я віцливаю її для тебе

Зі слів яштзк, аж пекучих,

Що по крал-•її стікають поверхнею шибкіі,

В яку дивлюся,

yg

5Ъ\$•g•«»ps Окжмшю

І в рі rns<6xHl KO IMB£ICTLC\$f

fiidBOд>ta KuiTKa мого об.'ииччя...

Благословзію цю ЖіНку —

як усе-таки шкода,

ІІ{о ціс"і жІНКи вобі нікопи не зНаТи.

Зь.k\$•п»мв Ок«ж»ж

40

Н згоряю в@ ніжності —
а офіличчя твоє ліплю:
Із п'ятьми, із доіуу, ію офіом нам засліплюс очі,
Нроступає воно — первозданне, як вицих: —

І, стікаючи краплями, пацьці мені лоскоче.

ЛJe уже не цілунок— поп'їт над дахи й ліхтарі:
j/ нічному, як каос, набряклому вільгістю небі
Сотвори мене з простору,
знищи і знов сотвори —
Через губи прозрілі мене переймаючи в selfie.

П вернуся на крилах твоїх усезнаючих рук,
Ошаліла й чужа, у розкоіиіанім димі волосся, —
І1{об, зачувши ходу мО•}f
репнув од заздрощів фірук,
І в@ погяду мого опівніч на світ зайнялося.

ЗмЁ@иквв Ох«ж»>м

Не чекапа.

Не вміла.

Не знала, що треба так мало:

Просто шукати — мовчки, ковтать, як шьозу, —
крарькома...

\$/віходжу в Ваш голос,

як в ніжну застудтену хмару, —

На такії висоті, що й земпі вже піц нами нема!

А бупа ж невразпива!

А сміхом же їила навідліг!

Всі осв@чення й шятви скидала —

як руку з плеча!

..І зірониже мене, наче спалах раптового світпа,

Нри байдужім прощанні —

спіпучий короший одчай!

Ѕ'даряючмсь. думка об думку

метапом уш@ проскрегоче.

L}е прцдумала д а чи хтось мені так порФив? —

І чушя розпашілі мБі, мов запалені очі,

Студить Ваша душа —

фіопетовим і гопубим...

т

Забужко Оксана

...І со ю,Г слпв
І хоііод шіз,
І цотик чистий і шОВКОВМЁf..
ВІЗЬМи МеНе у Темну вись
П пегша пасеМ цигаркових.
ПОВіПЪНі ОЧІ FII,QHIMPI
(Vvi так рОЗВОдять райСЪКі браМvi?) —
1 душу в п«еНе опніMLI,
О HIMPI ii i-yfiaMVi..

...1 ОЗJIОМОі« — ох! — у пистОпПд
Ніјјлогу й стіНи закрутило,

Текуче саяВО прошупа

К ізь коНтур той, іцО ЗВаВся тілоМ!

1 — віАхилнсі....

І відпусТи...

ТО В чоЈЭНІМ КОСМОСі даремНо

гудуТЬ НаТужНо, як дроти,

@ві допі, строго паралепьні.

А цей потріскующий IfI/M —

То шерех Крил поза СІтМНОЮ...

флюіов! Не прихишху прошу —

ВО О@Гі,

СВІТЛЬІЙ Й СТ[>aI»»»?...

SZ

ау

ОХѐиНрlа!" — я пиіøу це спово навіротикРt,
.давсхіс через писæох, і æах, немоВ уперше:

• перісіе — ua uіху, і вперуіе — На піки
".-uean uepez рядки летить писоххї вершНик!
є СЛОВО — з зѐЩИХѐІНЬ,

з ПрИТИсЛИХ-Н-ру@ЯМ руR,

де слово *δuuje* шіВ: за нгіМ — nze тільки сторіН!..

йохѐтій — вріцтіхѐій,

чи: лъко цвѐохНув пух,

: стѐши в øіne стріпу із простору пустого.

ТІЛЬКИ НІЖний uepr і STerp по душі:

*.=тїВКіііе псіх прусzr, лерхе, як дух без æіна,

we слово (O, зѐlM}ЭГt!)— переступом Межі,

' нічого Bme ue біñс, яКіuo — переступнла...

Забужко Оксана

Давайте писати про світ бп пюфіові —
Dasafite,
Неъkos pereyиunhz в иединlo,
безрарио тоsxvuc»

Відрарненськтхм,
драним, як стогітані туфпі, асQапътом —
9и Котигорошкозх,
Чи Котигопорком —
вјц когосі. курисъ...

Давайте ппсатп про світ, де стріvazoz»ся доос,
Мов сходяться шахти nlyCтOї порOдГі:
гукай не іукай —

Відлуння не буде.
Прогупянка — як п@ конвоєм,
OT Тільки — не руки за спиNy, а в руку рука.
Проносяться авта,
I @ти ростуть припорожні
На квoпих бпакитних ногах
магазинних курчат.

о}эоЖн В 3OU f
I очі повсюди порожні,
I, як в Фзповітрянім прозорі,
пюди нечутно ікри•iавъ:
— Це свів без лзобові,
де кожен для кожного — нахцо?.. —

Нопощуться душі — білиною на мотузках...
Тут в@ьом не гіалють:
Тут всі рівноправно пропащі
(А мо', і палгійі б —
 коб хмизу хто взяв натаскав...)
@авате писати про світ, де чудес не фіувае, —
П@ нефіом, >зжо дим
Розіисав вохряним і руцим,
Тут бреіиуть і і/'іють,
 лічать гроші й кіїьцевіаі трамваспі
Втікають із цому— иіоб знову п@'іхать ізі,ц рім...
Давайте писати — як текст ця нового вертепу
З штукарьським фіналом,
 оц сердецьовічних незгірш:
Про те, як зламалась
 дорога в@ “мене” до “тебе” —
.4 людям на голови раптом гіосігіався вірш!
Уе ж світ без тобові —
 слова тут, як цеша побита,
Нр гоцні нінацо, — та, зіилу знімаючи шар з
 речей і понять,
 все ж: зіисати! —
 гіе зпачиті. любітгі,
-4 це вже, погодьтєся, все-таки —
 все—таки шанс...

Йовенко Світлана

46

На Тні дерев, строкаТих юрб, вітрих,
Нот ТН1 СВСТ. На Тні словес дарет*іНГtХ,
над піщемірНим і наївНо-ревНим,
копусь чужРіМ, копусь едТІНО П СВНРІМ
Нар голубим, чекальним, над буреМхим
зійшпо іЗого ЛИЦЕ!

}/іueНт шОВА, вщент ворожінНР зіf СНМ,
На друзки чашка й рівНоВага штилів,
На С«:»J1KM RM6Гt, ТМХІ І ПОІІТІ4ВІ
Нгі ELtaCTR 6 СТЬСЯ СВІТ МІІ LKtVІСНРfЙq
НП СкалкРІ — серце, Всі МЫі НатІаСТі, —
кому шкода, чого іухода
рлс щастя?..

Ш

Вирвуся з кругоВерТі,
віТер вЈдихну дніпрОвРfзh...
N не хочу фіезсмерТя —
тілЬки ліофіові.

Г'укРf мОї простерті,
mtQOB);u,»,aC, яп Е<ОВІНL.
H:iB1Th За депь до шерТі —
тілЬки пюбовп!

СліВ Не каЗ:іпа лтивих.
QНіпре, пожар — по ЖНЛax!
ODO}ЭОНГт стіноію,
будь при меНі, 31 МНОію!

Станьте, НеЗНаНі, милі!
Мають крипечка філі.
То не чайкіз На хвТілі —
то мое серце.

‘£fJem•юD CI жшжжж•

Ш

Тefie пюфити — душу Заіублю.
Так пюбить розпач гіїифікну безоппі.
ТаК fііofіить «вчора» цілувать «сьогодхі» —
OТ£lk, прощаючись, Тefie люблю.

рЦитичГІМ гОпосом, тоненьким голОСРОМ
пще пюбов піоя тоfії перечить,
та вже шарці очей чатують Втсчу,
KODrf } OЗТаНеіlJ ЗODOTPI»4 £I1CROM.

Ще гіїкгіість Не ЗакВ;lтііііаЅь руках,
ще не боїтLСЯ СМІХ, ііре ра@s,
uіe ›іаCТОВи›ІНЯ ЗграСчКа рудіе
I НOЕLІа неба свіхпа і легка.

Та Враз uOrIOJюTНПО ›tīt JTG1L{li
Не пНОю вже бриНить ТОНКМЙ ТВій голос,
вте ›те omіе Ми — пошос вже і попюс —
J"м>і@OТворені очей старці.

ОкїPфHpfL{H C£IOKІЄfHіuі не бува.
Себе Не муч. @aВНО чеКала згуби.
Але її... не зрадь її, МІЙ nlofiuJ.
Кохай, коханий.

Не боляТЬ сіюВа...

a.see. CS»

М

@ві жінки, дві спьозинки, дві змії.
Суперниці. І1{о перша — острах втрати,
а друга — то зухвала сірага брати
любов — усупереч всьому! Її
нехай ненавидить сьогодні він, хай гудить,
нехай фіайдужість педееиить і студить
зухвалу пристрасть, але все— дарма!
В@верта, в@чайдушна і гпузлива,
вона його дратує і дійма,
то гордовита враз, а то журлива,
зневажлива, а часом — жапіспива, —
одмінам цим і ліку вхе иема...

Дві жінки. Допі дві чи дві шофіові?..

Та в ріанкх вікнах

бачить ніч — *одне*:

обличчя в@ розпуки кам'яне —

в срі»оаах бехспупп

лаг@ні обое...

і хто між ними —він? І що — той *δin?*

Сефіе у ситім люстрі вцдивляє.

Себе пюбити мило дозвопяє...

ЕОфіОВЕ ДОРОГА, З/СТАНЬ З КОЛІН!

—

Цілунок жопен серця *не* дістав —
бупа свавільна, вільна і тїасїива.
Даремно прагли втримати меце.
Н з/іива.

50

2Карини слів торкали зимний спух.
Сїтіци багать — завїї поднх витер.
Даремно оком пестили пене.
П вітер.

Що ж нині? Той, кого кохаю я, —
один — на світ, один в пюдськїм огромї,
даремно сподївасться втекти.
П промїнь.

І от — торка мене його рука, —
не поглузую вже. не зпегковату...
Так незнайомо серце плач сшска:
я — Ваша.

Моки **ти**пюБИТ

В ряд з амаЗОНКами стати »ієНі 6, Та Не шаНу.
ЗаВжди гордлиВа, — ріЯНь: я ІЮКірНа Ві,в,НFтНі!
МоВхне іроНія — буду спіВаТи осанху
fl«Із,a};+0 •1«СТї, Н»F+pd11і,0 3 К}Эd+ІJl4X — »;/mtio>i!

ХТо я без тебе? МиСJївиєм гНаНа ЗВірі«На?
пушка чи НаТовп — і Каменю,

if ХVtlль НебезпеКа...

ВрЯЧНОї КроВі Вчуй триумфуючий шеКіТ,
МН1 ЗєіххСНхче, Владарю ВпадНий, мужчиНа.

JВlQкі4 б ІJ,R **ніжність**, КОJї« б то Не **пута** товКОВІ? —
КожеН мій НерВ обіВ ють, ОбНі»іуть ЗfЮЧvtННО!
ОК ТВОс йменНЯ, драте по соНцю у КроВі,
брате по богоВі В серці? — Мужність. Мужчхна.

СКїЛЬКті НП СВіті імен? Байдуже. Сонми!
fl — твоя бміСКі2ВКії. Ти мій гріх ФЗНеВиННРїі...
С«іВа тпяхетНосте, розуме гірКо-СеЗсоННіЄі,
суджений мій, едуНtlЄт В СВіті мужчиНа!

ПиНу траВОтО,)Э1КОю!— Сула ж — бадхлиНка!
Ти На КОfiiНаХ шОїш — СТАіО Ніс КОJїіНа...
поКи ТГf JлбГfm — я НайпреКраСНіта жіНКа.
НоКи ліобо В — НайДОСТОЙНїтий ти мужчиНа.

Евіоро рис возговіворо
уа х'іуоворо голосу

I

у іісТі цьому десь ВоНа тиве,
ця жінка, що, як сМертъ, МеНе кохас.
ІІ{ОХВилечки ВОНа ізехе чехас
і подумКи лише своїМ Зоае.

Мені не треба З»і«іти, я»т вона
без мене дхі безРадісні ЗбуВас.

ІІ{о бокеВільНа — ЗНа»О, що КОХЕіС,
ІЦО ВСІ — М«»На — не тек не ноВиНа.

Вона —моя. Цього я не хоТіВ.

БО я ж ТаКи і ЗРІз»ть її не ЗНа»О.

Мене вона боїтьса, обММНзіс, —

навліВFlpГfТОМНа ж, В Мій прихопиТfі Q,ім

і дивИТЬСА наляканим дИТЯМ...

С:іМа не эНа, чоґо від мене хоче.

Та деНЬ і Ніч «і бачу її очі,

і їм нікопи не гірийти ,ЦО TRMPf.

11

Не буде «завтра»! Зараз поспіши,
сьогодні, тут, тепер, цієї ж миті,—
скажи, що пюбиці, що судьба. Збрешт!
Схажи — мене орну на цілім світі.

Або не так. }f вузоп зав'яжи
і нерви, і слова — не буде «потім»!
Все в@ неробства, вигадка,— сказ:и, —
і я не полюбю. Й тосі все годі!..

f1 зрозумію все. Зумію все.
f1 тільки посміхнусь і аанімію.
Та не мовчи!

 Ниш не мовчи, і все...
В двозначності
 моя душа мертвіє.

Йовенко Світлана

54

8aM — у задумі стривонеНій.
Ваø — дапекоМу й дужоху,
ІЦО Я З обила, боø:е зяіа,
ВВічливому, байдужому?!

Вазø— ие про інше МовилМ W!
хай ТпуМачаТЬ ВІКи:
Слово — чекає слова пиш.
Рука рухи.

В сон хе прийду, Непрохан:і,
СТану Зоддапеки.
НюСийè иіп, наполохаица!
Тінbхø рука — рухи.

В серці Збиратіа кВІТМ ВџтМ-
ніКНОСТІ ІП тЧ ЗрОСМВ.
Ті<ьхи к і треба, сѳіæезиї̀,
cf1b033— CBbD3M.

Гординя

Все, доле. Ногпумиласъ яп могла.

Хай жебо у онах мьїх лоблїдне,^{тобі}
але за що — ця безнадїї мла?

Що я тобі зробила, що мене
ти повепа наоспїп, мов бпаженну,
по тїй стекині, ре ішли до »їене,
s а — пийї віррзеркалення нудне?

Хво цїг хазат» йоуу цьлї споаа?
Хто смїв кохаве, як одна я вмїла?
Хто серця вашого торкнувся, милий,
пишмвши пісню — на беззьяертя вам?!

О, схам'енїс us хое сп»оза,
ї зле ридання усмішку народить.
фїль — перебуду. Туга — перебродить.
П — вас пюбила?.. Хто
вам це шазав?!

Закоханих очей аасніппеність прекрасна,
Закоханих уоуен, осорехих годхи...
Но øсінь землі пюбоВ @е стрімка й всечасна.
КохãНІ — ВСІ В ОЦПfføİ. Ў£І ВІН Т&КfІЙ — ОЦfІН!

Спливають, як дощі, П1Т£İ СПОВ£t İ Ц£tТГf.
Вмирає і пюбоВ, Хоч їй хе ЗнатМ дН£İ.
Апе В@стугійТь сМерль sa ВМІНН5f ТПК ПОх£ttPlg
як я любло ЙOrO. Хк уожу я одНа...

Йоєш•яю

Ріваа берегу папе

Хочеш мене? Візьми мене.

О, я не злехжоважу!

Втримай мене! Обнім мене! —

Гіика Фрегу каке...

Ік я цілую, боже мій,

тіло твоє незрушиє!

Йи би сотію,ко о,овжммо

час, поки вип'еш душу!..

Вже бп тебе й цема мене!

Вже й ти не ти без мене...

Допенько, руслом памана,

пишенько безіменне.

Хочу тебе! Гніти мене!

Ітесе оS-ні-ма—ю...

Нро«пяти ми: ні ти мене,

ані тФе — не маю.

Сго«раг звабпгіва

І бууле ранок, як вино,
і ми з нии будеи заогно,
і піпуть шутки всі на дно,
хто горд — співатиме!

Апва червоно зацвіте,
весна народить соим оітей,
і буде сонце золоте
мені сгіївавторои!

І наші рарісні шіди
посхоқять квітом молоқиы
а сад заърій — лахучий уим
лростелить в долі нам!

Роботи соиячуа пага
й на крші гріе, і в снігах..-
Стократ звабпива й порога
пюбов невтолена!

Скпяиа епейе

Так, як дитя носила,
прозора вся до дна.
П срібна, а не шва.
Ане — шляна... сшяна.

За всі хіта печалі
ти пожалій мене.
Ми світлом — не в@чаем
дитину пом'янем.

Наївну і хорошу, —
сама любов вона.
А цю не рут, я проіу.
Вона сшяна, сшяна.

Ноїію тепер береш ти
иїмкої казки нить?
Тихенько, обережно
в труні царівна спить.

fiS

Розбігаються копа по білій воді
Де не бачити дна нам даровано благо
Сніг спадає на вії — тихіше хо@ть
І шибки замерзають — тож дихайте пагЬю

Пк ти рухався, мипий! Самошій скрттпаль
Міг із теФ читати розбризкані ноти
І кохапа зима теДе — юна й спіпа,
Бо ти погпядом випік їй очі і дотиком

Ти торхався плеча діафрагми немов
Ніби серце гортав із цікавості пальцем
Мандрувала по венах розхристана кров

І питалася хто це із попум'ям бавиться

Все завмерло тепер. На довієне Різдво
Нерекинулось. На скам'яніння роденове
Прицвяховані мертво до Qотоплівок
Ми не знаєм сюжету навіщо і не ми

Пк ти рухався, серце! Всі рукм світил
В чорній череві неба — лише імітація
Твтїїх жестів. t ось— знерухомлений ти
На світпині, де тільки дерева гойздаіотьcsi.

І фОВкОпа — довіку приМерЗЛіз ТраВ:1
Й гіомаранчеВе сонце в незміНнім зеНіті...
Хай-но виСМихну з пам іТі жести й слОВА
f•IE FOЛІРИ RJТІНОВі, щовп ялип гiіп нігті.

На румовищі

В'януть ворота прадавніх міш
Тергіне крсіста тами солі тиша
Мм запишаємося самі
Північ густішас

Ти пкене чусш? Подай же знах
Rnev“i важніють і мармуролзііоаь
Ти мені гопос, і тремт, і смак
Ти у меікі проаікасш кров'ю

Трави брецуть по скелетах стін
І тупотять по горищі цотиу
Знати б в якому ото житті
Ми сіомиралі у місті цьому

Чм народнлися — де межа?
Хто був творцем з нас?
А хто — творінням?
(губи як ніжне лезо ножа
вміло цовершуіють наші лінії).

Злиті в одНе ми й повік самі
В цім опівнічнім бездоннім кратері
Краще б не зводити пюбих місз,
Ніж запишати їх помирати.

П боялася так, що твій гопос

ОЗЧМНМТ>С5t В »aL<'><Тї,

Так бояпась його тірокОВТНути,

МОВ Кішочку з ВишНі.

Л,о просипа у січня, як чОрНа жебрачка

На паперті,

П {оби гопос Ізей В серці моему

ВІН зОЯОТОМ ВЪННВ .

П {об палека присутНість у серці

Г“Нізт<пНся сторожкр.

П {обті я пі)дб«ірала її по кралііРінці Вуста»<т,

t1}оби сТруМоМ ПО шкірі —

з тобѡю далеким вах хороше...

...fl боялаСхі Тzтк, ПІО ТВІЙ ГОЛОС

розчиНГтться В па»Гяві...

ПІВСВІТ СТРfСКІНО В @,ОПОНІ

МОВ тануиу сНімку,

СрібнМи Вітер між нами брМНМТЬ

по зчужіпих мішах.

fl пірчуп, ск Вко@е,

заВзкди НеВиМОВНо і ніжно

НЦQI МНОЮ зіF;де ТінЬ обпиичя твого золота.

Що трапилось любий?

Любий

}/же почалася злива

І буде стояти юхша край иашого сну на варті

Пеиаль твоя нескінченна темніша темного пива

І похне фарба так жовто

у темній твблій мансарді

Скидас дост>глі ябка роэ>оге дерево роду

Ці наші тіла — прокляшя

та зійде й на них осанна

Не треба бупо мій любий

надвечір читати Фройда

Не треба себе боятись

Але й любити — так само

fk вицвіли на шпалерах дрifiui кольорові цятки

І можна крізь них дивитись

неначе в калейдоскогii

fk наше життя паскудно спростовус обiiтяши

Неначе хоче навчити пюбмти сіраво на опір

А що воно любиа опір?

Сьогодні не тек хвороба

За проявам>х подібни ро моцнbлі форми грмпу

На те він vобі і розум—

хоподний компрес на поба

\$q

п•х..uzx•то

ю••ью шю

Нослухай МеНе Miri ilnbuii

ТИ вчОрп багаГО ВЛІЗІВ

КурМ НПС запросяті іВ іЗ? Ніс фОХО ОНА

На весіплс?

КуQ,Рi НаМ Тепер поріти скеляСТі гори паперу?

Зер<xs бес conі negoЄіра.

Ми будемо її сіллю

Ми будемо їй потрісні —

тепер споживЕІІтька ера.

Калитко Катерина

Приходиш у музику тмхо неначе не вперше
І так несміливо неначе ти винен у чім
’Ц річці у синій на рису розставлено верші
Та риза не йде і рибалки не йцуть

До евічі

Некаю в кімнаті /је мебпі ще пахнуть смопою
Че досі мілѡаонно тебе відбивають шибки
І ділиться вечір надвос

іже раз nagsoc

Аж ось ти приходиш іізје не надпитий ніким
Ми замкнені в плой

ми тут силоміиь обретенні

В цеберку воца — прохолодна любов до іхюцей
А нита злотава вибпискус на веретені
Ти плачеш і мопишся

роля шм щецро пряде

Ти вмів помирати але воскресати не легше
Ти вчився вертатися вкотре

вертатись туди

Де в річці у синіа на рибу розставлено верші
І музика срібнмм туманом повзе од вори.

*>

Зала для іоловіпів

Теине світло на дні карафм
І сльозливі нічні віконниці
Може врешті комусь потрафить
Прибпудитися у безсоння це

Запивається незабутнс
Тихо дихасш. Стеля вищас
Знасш гожен із тут гірисутніх
Діліть пошіль із жіохов@часм

Хов би хто нуиГхудпвс вреіті
Хоч би вітер влетів іззовні
Л[я пюбов — як воца у решеті
Навіть кухлика не наізовнити

Зайтвіва зо/zoga і срібуа
Ноешчна така окаціс
Серце б'ється як тиха риба
На тарелі у ресворації

Ніч тривас. О майме п'ятій
Всі танцюють але збиваються
Ти здасшся самодостатнім —
Знасш /іюбмй так і співаюасх.

Вранішня вопивва

Еаскавтій г.-ій ГД поди ізжо зачинасш цей день
Із вілстані подиху дотику й сериепульсації
Царуй пому ішіях коли він бездорітжяг.< іце
Мене ж освяти благодатною світлою >іраіею

Ласкавий мій Госпорі< осінь як жовтгій цракон
За домом наріаиц»і

очіі.>а хіідступними дивиться

Спмвас туманів пахуче гірке молоко

І ловмть зубасіи дощів необачізиви звивинці

\$g

@е мужноші взяти скажи мені світ/зг<й Господь
Чекати і з>зати що поки дощт4ть і смутнішае
Крокуе він коло осінніх твсііх світловодь
В@ першої втрати до обітованої іншої

Ти знасш мій Воже по всзому слова що легкі
Немов шкпрапІ пки горіхів ру;чих і волоськтіх
А пам'ять важка і невпинна як воци ріки
І пашуть подібно зів'нла трава і вопося

Впа/ліно сдиний зачнм це життя і проровж
І цай дочекатись посіву і ниві і зернам
А доки @е він — даруй йому Господи доіг
Аби не помер од пекучЫлі спрвги повернень.

їІ гортаю ці дні. П вичшую з них тебе
Так, як хтось прочшав би самоші ш@и на березі
І розчулене сонце, і простір міських небес
Випускають літати: птахи, літаки. Но черзі

5/рфіаністика пише холодні свої каэки
Для дорослих, наповнені эвичними чудесами
Де себе відчувасш не кимось, а чимсь таким,
Хк незвична частинка міського цього ансамблю

Наче церква, що вічно будус себе сама
Ніднімаючи камені мрією й Вожим словом
Не страхаючись, ц;о після сонця прийде пїтьма
но немає умовностей — тільки мета бупови

І звела би себе. А у місті була б весна
Гуркотіли трамваї. В хатах відчинялись вікна
Х б тебе восхваляла. Збирала б твої імена
Розпорошені світом.

І настав би тоді Великдень

і приходипи D натовпи сірих міиЗан сумних
Витирали би чемно вэуття свос десь при вході
і стояла бп я, иїе занурена в світлі сни,
В благодатні такі, и;о у всіх би шинився подих

І копи би пх»илися =>n« на n«во це
І МО7Ігілися якось »іесranіno і трохи ніжно
Н просипа 6 тебе, опустивши свос лице:
ОСМІХнМся ж до Мене,
каменю мій наріжний...

0. *Тесленкоді*

Отїї», МОВЗ/:\ттВНа ПОВRZIOCR,
В тіні пречисТиХ яВО]Э1а
Посипшю попеііом вопося.
твім, що іще Не нагорів.

Вночі запахне сповом раНнім
І гострим спога7іюМ гіркиМ-
В ііегкому сивому тумахі
Розтає пїаття, нає дичи,

РозТане Ніч, рОЗтане гоііос,
І ЛНІ ТІНЕ., і тіНь руКи...
І сонця чорно—жовте копо
Край безгосІОсої ріки.

І іцоб згубитеЕ. не доведося
АН1 лишочка угорі,
ОСРf€I]ΠO ΠOTIεΠOM BO7IOCCЯ,
Тхм, Іцо іще Не Нагоріа.--

Е1

П вже не доФру, де ти. а де не ти.
Де витвір божевільної уяви,
Де рай і пекло, янгопи й чорти,
Бур'ян ганьби. букети пишні слави...

}се засівіалось в пруговерті спів,
І шів, і днів, і спогадів, і весен.
А річка — сиротою ПеЗ човнів,
А човники — сирітками без весел.

Мовчання криком. Бопем — дикий сміх,
Земні страждання — яшоюрим небом.
І песь мій иілях покручений побіг,
І не втекти в@ тебе, як в@ сейе...

Кі-яновська Маріанна

Вокзал, воюал... Г А•>. гудки... І ми
На понад простір довгому пероні,
Іщо розщипас гудзики вагонів, —
Самотні, не притупені грудьми.
Вже й злам руки — як сріпіний негатив.
Тремтять в@ болю гопос і повіка.
Тут — все, що мав, і всі, кого пишив
Із силою слабкого чоловіка...
Це — пёйд пізнання. Це я і ти.
Ілюзія Адама і Едему.
Копи ж »іи знов зустрінемошь? І де ми,
З яких орбіт писатимем писти?
Купи мені води і я піюу,
П фіупу в ній тонути, наче рифла...
Причастя нецілунку, иіби кліба, —
Й гудки, гудки у райському саду...

П

Важке проВапля імені обох.
@орога вгору. fl тоПі говорю,
ЩО Важко підНіМатися угору.
fVtТіНас деНь. Спостерігає Бог.
НіхТо не айгел. fl треМчу крізь сон,
Бо надТО СВіт мені знесамОВИТіВ
}/ неТрях трав. Тривога бржіл при лій
Сз зелами сумніМи в уНісон.
Пюбпю теСе. Спини мої слова,
Що їх зривар « перева, як вишні.
ЗПагни Мене. НрОбач мені копРfшне,
@опОКи я усе-таКР1 :кива...

Немас кінцм обліТаННю. Пети мене ще.
Пітанім піта ВіиВашься пезамм В гОрлО.
І ФОПО,ЦоЛFiТьq і бLПіе нац чорниМ ппащем
ІЛ,е свіжа сорочка, і тах ЗazfPІK£tСТЬСЯ КОJJOg
йк зашМорг на шиї у спрапного. боже, храНи
їНене від надії, ВІG, Вір»і — я надТО пюйиіа.
П —Н:IQTO... П — ні, вже ніколи...

П хочу війни.

ІТFІ — І НПЕІP£TГІСЯ.

Куля —НПВМ/ІТ.

На —крила.

ТЬ

Смерть прийшла — й рОЗвидніФОСЯ В Х£ІТІ.
ВстаНЬ із піжКай ВіпНа В@чІяіРі.
Хай летяті. крізь мене НеЗачаті,
СІЬ< ЕСТВОМ ТПМОВанІ С»uPt.
Хай ііетять, 5ІК 5f ТОбі летіла.
А Найменше хай заппаче: «Кру-у-у-у...»
Смерть прийшла — і вишНя З,ЦРічавіл:1.
...Біла-біла я Тобі уМру.

Він умірав її. А м тебе чекаю.

Лече тяжче, аніх смерть,

бо смерть — то тілкіГf COLI.

За копамРі ВОГНІО — ОСтАННС КОЛЗО раю.

Будь рацісний мені. Будь світпий, як Псон.

годиНи — то вода, укинуТа у Море,

По білому пісЕу рожипані, як сіпъ.

Він уМирав її і так, як. ТИ ГОВО}ЭИШ.

П дихаю тебе. бо то уже не біііь.

Мілосерця, якого багато, тують на гріх.
Звез і ніч закороткі, що йути з учора зхоїмта.
Плюблю тебе так, щоби ти свирнутись не зміг,
йк підеш по води, вже не спраглиї,

бо .оїш караїмг

Понад гори свої застхнають, до сонця йдучи,
Понад гзову свою забївають, не паючи часу
Ні на день, ні на рік.

Тільки зорі, најтяжчі вночі,
} / Пиваюп, яс хупі, — і в душу, і в серце; ві; Зразу.

Вогонь чорніс. Хочеті.ся вмирати.
В ііі тиші — тільки ти і я. І Бог.
Й немає ради, як немає зради,
С тілі.ки неФ, шазане на двох.
Нпбпю тебе. На цвох важкі і різні
Дорог« п»і і недороги цві.
Спова — мов купі січені наскрйні.
Нема словам рмтунку по Рйдві.
Бо вопя і невопя говорити
С правом і непрааом бути вщертъ.
Ми — сказані на аічність, як санскрити.
Між нами вибір смерті, а не смерть.

Стежка світла сходжена птах:імр1.
ОВГРІІ ВНУ1)Э ЦОВШЕфт, Ніх з»ІМа.
І неМа Нічого поміж НаММ,
ОКрім смерті. а її неМа.
СІМ СНІФів, покладеНМх На чашу.
Залишились *гіолопом* густим.
Бог, що перевірМв ві НІСТЬ Нашу,
Дав Н:ІМ ПО МОПІТВІ— й відпустиВ.

...В НЄ1с насправді нічого неМа.

К ІМ ПОчатКу і кінія,
КріМ цВНРТІНН5t ЗНМііі, щоуке в@чуВас і чує.
І кріМ сОНЦЯ МОФО, що За OfірІСМ твого пиця
ІЛ,е росою пежиТЬ,
ЛЦО водах йордансьКНх Ночує...

В2

Їлюбити теФ — неначе іти по іів'яхах.
Вода ще лежить, Іїе чекає свого Месію.
Седмиця потопу. Їк серце, тріпоче шаха.
Ї маКами нив Їг — і шну своєю засію.

ІЛ,ораізку зійду— і тихо зайду надвечір.
Папмтиму хммз, котитиму воза з неба.
А потім росою присяду тобі на плечі,
І ти мені скахеш: «Чого тоїї, жінко, треба?»

І трійко волів загорнуть своїмм крипъми
З/се, що я мала — крім тебе — у цьому світі.
Пиши метзе так, тільки сонце з-під серw *акіймлп*.
Хк вшојана кров, проступають крізь землю квіти.

Днесъ змкоме сумгїння, і капае з ранкм вопа.
І душа—невгіпгізіка здіймас на глум позостале.
й4и у світі—ніхто. Тм повчаш. Не лмшае слїда
.Тьодостаи на ппанетї, яку ми з тобою коха/и.

Кольорм засмаганни

натужні й несправжні, бо їм
В цьоззj' свізі нет.їа пристановии4а, •гіло хіФ що.
Тїльки спраглиїї пушенънгїк, морнк,
робїнзон, караїпх
:V'югъ засмагу, ик вина. І кров червоиїе, і нащо

За роботу їм братись, як сонце сьогодні —
длн нмх?

її у цопї позїрність: вона видається лихою.
.t насправ@ е шьши й не шьозц, е сиїх і не смїх.
.июФв і не дуже. подїленї часом на двое.

ВЭ

Ти ворог мій, вірніший віQ КОH5f.
Иа чорній ружі білу кров студила.
Тебе Не покохала, лиID ЗДюбшіа,
ВідО мос, коліоча, ск сТерня.
Тefіе впізнаіо — й не вірцам тебе
На Тр?тВ£tX, З КТУВОТіjjuh беЗгопосо.
ЗОВС1М бОСа. X роЗпущу коси,
И1 {об вТерти нРІМи небо голубе.

}/ світі мосму пмш ти не напежиш мені.

Мафранопі крильцс

маленъких обпалених бабок —

То наші лмши. Нодзвони. Не забудъ. Вихідні.

Хвороба сумління. Ї хочу в папау —

коч над ранок.

Бароко. Не нам іщ симетрія, ці пзеркала.

Л{юні тюльпани — химерні, вЮагливі, спрагли...

Та жінка солодка не мала тФе, коч могла.

А жінка йркіша — о як теФ, веріішику, прагла...

І що тепер кара — як катові смерть а чи плід—

Крізь колір металу, к@зь присмак металу рудого

П твій помаранч. П у собі в@стоюю світ,

Щоб ти його пив, прошо з тіла мого, ні для кого.

Хоч хто мені ти — недовершенмй Пігмаліон?

Творіння твоє п@годовують юрмм сукубів.

Ї чмста, як ангел, якому намарився сон

Про перший цілунок в його недоторкані губи.

BS

Ті злукавцю з тобою. І п@у додому вночі,
Не озвавшись до тебе з далекого попя пюФві.
Наче ягода вовча. Змовчи мене, вовче, змовчм,
бо якщо не змовчиш, упійізаю тебе на півшові.
Що кохання, що піс— не розділені нами на двох.
П тебе в@чекала п@ місяцем, чорним, як паща.
З/ далекому полі засіявся чортополох
На ітропащому місці, де допя стояла пропаща.
П кохала теФ — шересердя, а часом — з нудьш.
Ти був сильний і хижмй —

та що мені, вовче, до того?

Вовка ноги годують— я знищу в собі до ноги,
Аж до колоду в пальцях —

все, що мала в собі золотого...

Але як мені жити без теФ, мій вовче німий?..

Гі ненавидж' /ііс, це непрмбране поле і небо...

П ненавидху нас, а не ти мені очі закрий

В ту останню хвилмну,

як прмйду вммрати до тебе...

Молитва похання

МіФз ЗО 5iНМй хлопче
ти що еси в моМу серці
Нехай свяТFIT£•СR
Наше кохаНня
Нехай доля буде
ієСК£іВОЮ ,до н£ІС
нехай прМйде свіТІЮ
у наші З1НРfІJі
Хліб Наш поживу кохаНня
,Qій НаМ На щодень
мечеМ заХР<СТМ
в@ облуд і образ
бо ТВО5і ССТЬ
сна і снаВа
в ім'я Кохання
Aiziui•

Короненко Світлана

Соняшниці є соियाхи кохапися.
Ниця їх великі і довір/шві
НаА картоплями-пліткарками зепеними
Просто неба довго цілувалмся.

— Господи, ні сорому, ні розуму, —
В вухо огірку картопля охкала. —
Ах, якби їк тими жовтопицями
В чорну землю, в бруд — тоді б покаялись!

gg

Огірок товстий, щокою смагпою
Впігігись на порослу призьсу в затіаок,
Иавкіс регтнув жовто—білим посміком
І ніцого не спрокігся вимовить.

Соняшниці юно посміхалися.
Сонсхи пливли іує в безгрішниках,
А пюсов ходила в ник за п'ятаиц
І пекла їм п'яти першим соромом.

...Н'яне піто в@бупо у розкошах,
осені пишивши в спа7іок клопоти.
Соियाхи в зеїєних окуляриськах
Мудро тап зіперпися на палиці,

А 13 НFімЕf поруч Ві Ні подруж,
СОНІ«ШухЦі 3 venухми руКаМіі
'\$/ хусшах зеззених перехрещенмх,
Моззодицями Hd ТМН СХМJІЯJІИСЯ...

З/ НеКоханих, Як СВІТГтХ,
Ходжу уперто ЗІІ тОбою.
За ІІтО, За МтО, За іт\О, СЕfitітґТd,
МеНе караеш непюбов'ю?

Всіх об»зиНу, всіх засмію:
Voro в@ Мене еаМ, чого гце?
флюбові? МуЗики? Жалю?
ВіРНО доЦІІМи день *nonovite*.

А я, немов чумна, СFІМЄІ,
Тут НаВіть флВра не рятує.
СахНеТЬся тоо, і іей Зітхне,
І іей мене Не упопкк.

@иааика? Найзі»ічка? ЖОНft?
О, Як ці руки КВітНуТЬ НЕЖНО!
Ткаю через чаСТоКіл
СОfiO@ПРtX ВаііМХ ІаІг.Ц,ІВ Г ІІіН«fX.

Є вам іue не fiуна НіКРІМ—
ТО ВаМ £ІрРіМ£рілось, іа-Vory.
Цілунки? Вигадкві ІЗНОВ —
М ж зіиш сМіяпаСхі З £ІорОга.

5/ некоханих, як в святих,
Вого вам, Госізоди, чого те?!
О, як пей божевільний день
Везжалъио сгно доиіем ііпоуіе.

Хінох пеиалъних,
ЖжОК ВіНчапъних і НезВичайних
НеоДереаНо торхаВСхі СЈОВОМ• ВОНи Звучали.
МеТНПНСъ ііаззъзіі і ЗаСТгігаііи, а Він „д»івився,
НеМов мопиВСя, неМов ПОСТМВС5t Ніз бесГ]ЭОіПВ Ёg
де уожНа вМерти уже В@ того, іцО ВіН Набрався
ВіQВНГх« цєі і обізВаВсті ВМСОРГfМ ГО ТЮЫ
до тєі панНи, пјО Е КОХ£Іна, до теі гі£ІННМ,
ујо лиш сьогодхі для иього панха, а эаВ :t шаНе
nrтііі тіпъки ЗвуКоМ, петючМм ЗВукоМ

,Jl,J1z TOrO £ІаНа...

Нічний політ

Ви, юна нінко, ви, погідна пань,
злітасте над цим недремним містом
із тим, хто вас б'їть, як свічі
метепики, проте пешть за вами.

Шовками й дротом змучене крило
прорізує густе, важке повітря,
і треба допетіти, як дожить,
ви шепчете, і темна кров спливає.

А той, кого в супутники оберть
ви мали честь і щастя, той вже знає.
як вам Пг ніч Фпить, і тінь його
несильне ваше тіло затупсє.

Вс4 петите. Вологий місяць б'є
прозорим світлом і зникає в хмарах,
а дивні очі того, хто обрав
цей шлях із вами, світяться печально.

А кров гіливе. чим далі, тим густіш:
кривавий пет, і шлях понад містами,
і шепіт ваш: все треба оплатити,
все оплатити, копім й ціни немає...

#9

В дні, прожиті печально і просто,
все фіуно як незайманий сніг.
ТемноокиМ чудесниМ гостеМ
я чекала Тебе з цоріг.
ЗабаривСя, прийшоВ Нескоро.
Марнува/а я дні в халю.
І в недобру дльч серт;я ілору
я СкаЗала Комусь: — Любто. —
Хтось п@иосив звене цо нефіа,
я Вдихала його гонубе...
І не аіріяла вже про тебе,
щоб«і цим не образИть геое.
А Гуаас — слхпзос» па цігці,
п ОСТягаю руки фіез сніВ,
Ніби х;ду чудесної ВіСТ1
З НеВідомгіх ніло»іу жуаїВ...
С для серця така покута —
забувати скоріше Зпо,
аНіж те, що мусипо бути
і чого В китТі не було.

Очима ти сказав атені: люблю.
Душа складала свій тяжкий екзааіеп.
Мов тихий дзвін гірсекого кр»плтаню,
несказане лишіихосп несказангітЪ«.

*•

Життм ішззо. минуло той пероN,
ЩітB.t1B Yi111ra ПО Off &ORЗВ/ЬНГffif.
Багато спів написано перо»«.
Несказане лигмилось несказаннсJЫ.

Світали ночі, вечоріли
Не раз хитнупа доля верезамтт.
Слова як сонце сходтіли в мені.
Несказане лишилось несказанним.

Костенко Ліна

Пепіостки
сваровицеуого роуаусу

Той шавесин і плакав, і плекав
чужу печапъ. Свічки горіли гвопо.
Старий співак співав, як пепікан,
проціджуючи музику крізь вопо.

Він був старий і плакав не про нас.
Той гопос був як з іншої акустики.
Але губив під пюстрами романс
прекрасних слів одквітпі вже пелюстки.

На гопови, ре, наче сопов'ї,
свос гніздо нјодня звивають будні,
упав романс, як він пюбив її
і говорив слова *fй незабутні.

8ін іей вокал п@ношв, як бокал.
\\ нього був метепик на маніжці.
Пкісь красуні, всупереч Рікам,
до нього йипи по місячній дорікці.

А повііз зникла ь<уЗика. Антракт.
З/сі мужиинм говорили прозою.
Хінки мовчали. 8се бупо не так.
Ім не хотілось пива і морозива.

Старий співаВ без гриМу Ì Г]ЭНМ&tС.
Еупи слОВА гіалкими й несучасНиМРІ.
О, З&tСвіІВаїТе дівчині романс!
Жінкм втомиписьь бути Не прекрасними.

Хай буде »ешо. Дотиком пера.
Хай буде вічно. Спомином пресвітлим.
Л{ей білий світ — березова кора,
по чорнип днях побілена десь звітам.

Сьогодні сніг іт»з вже поривавсь.
Сьогодні осінь поппинупась димом.
Хай буде гірко. *Спогааом* про Вас.
Хай буде світпо, спогадом предивним.

Хай не розбудгзть смутку тепефон.
Непай печаль не зрушиться листами.
Хай буде легко. Л{е був тільки сон.
що педь торкнувся пам'яті вустами.

Н гуне тяжко Ваіøи в@бoпiла.
Ł{e øce Вупо як мареННя, як ньн.
любoв п@краiiaСь ТНХО ЯК Ø£IШПãg
а розум спав, доВi ПРiВТiЙ СdМСOГi.

Тепер пора проiуавНСя хах. Вуøеггs.
На бiлхХ ВiКН£tx sМерзли iзiражi.
I RR Мø будеМ, як тепер мРi будем?!
>axi øхе рiднi i тнi чужi.

IТе хасль o,His = сола Iжула Негoсгoæ.
L\en cитлиu Соу = пiжoВ без Ворows.
E(e ТНхе сяйВО Нã,Ц МОСтO øoneio! —
ВоНо пишилось ua усе жиТТя.

f00

МО51 пюфіоВе! П перед тобою.
Бери меНе В свої блажеНні СНИ.
Лиш не зроби слухняНОіО рабою,
Не ошукай і хрил не оіітн>х!
Не допусті, щоби СВІТ зійШОВС5ї КПРІНОМg
і Не прсіспи, дпя чого я WMBV.
Даруй Мені над шляХОМ ТОЕІОJЗГІНРІМ
В£lWKОго сонця древНю булаВу.
Не дай МеНі заплутат>хСт• В Ц ІбНицяХq
не розЫлНязй на снОТfґЧКРІ ЦО 1F,
бо кості переВерНуться В гробн>сцях
Йрхих і гордых прадіпів зяоіх.
І в них було кохання, як у зіене,
і ВІQ, ЛНО ОВІ ТеМар«ВСЯ ІМ СВЕТ.
І їх ж1НК>і ХаПал>і за стреМеНа,
Та >>30 rЮ ОбМШ, — ТїfьК4І ДО ВО ІТ.
А ТП>і, а Там... 2КО СТОНий шекіт бою
1,ЦЗВін МечіВ до третьої ВесНи...
Моя любове! П перед тофіою.
Ъері Мене В кВОї фіажеНні СНМ.

Ворна маї ночі

101

Це не чудо, це чад, меНі СТраціно

ТаКОгО КОКіЗННФ.

ОУЭН:і Майхт НОчі, скаж»і мені гопосом рік —

ця тривога, ця ніжність,

:чезатт*зіареН»ій рай без В»ігНаННЯ.

заВОрожеНе щастя,— чи буВає таке НаВін?

до 3 ос5янь своїх мм шОЦНЯ

непоМітхо ВТрачаЕМ?

їк сахастья розум! ВтОМилась душа В@ шупік.

їRMIPiНаю Тебе, фідь наВіпи мехі НеЗВичайхим.

-іорна магія НОчі, скажи мені голоСОМ Іх.

МісячНО Зранена Місяцем —
бОпяче, страшно, гН@ЕО.
L{e меНі не поТрібно —
СВІЙ з-за сіїЗ не Вцдко.
L{e Мені понад силу —
ВР<баВ мене, мій Воже.
А РОЛН ні— не шипай,
не добиВ£ійся вороже.
П спокійно припалю,
ВбраНа у чорну сукНю.
Ізе мені не потрібно.
з цим рахуватись не мушу.
Н НенаВцджу хрові —
ВІН Ї шигпо прагНе.
Очі тв<їі лупаВі
зешю мою @равл:fТЪ.
Я, не прикрхта місяцем,
пегкоВакНО 1 гОпо,
перебреду хеВиспаххй
берег обпнvвя vого,
хто мене uoВики Вкутае
зріііами і £ii@Німе
На Височенні Ві,О,СТАні,
Г<ОНа,«, СТ 1МКІ ЦОЛІТІНМ,
ТіОНар верхіВ я ізжербпені,

ХМ:»раМЕ« Вічно ВкуТані,
понад рожеВі пристані,
ПОНфтQ, стапеВі суТІНКГІ,
поНад червоне МісиВо
крові в'язкої й місяця —
як меНі синьо дишетъся!
Пк мені сТраиНО пишеться!
Пк мене Вись пройМаС!..
Пк мене тут Немає...

З,даВапося, синиЕ{Я ВРiЛiТаС
З допоні ііјаСТті,
а жураВлих нудиТЛ
у Небі мрії
І Іі{ОНОчі будиТ£.
те, що Не сТало
,о,1ÈСНІСТЮ.
І *ppvin*
кипучих ДНІВ
Згортається суВосм.
Пекуче соНце щастя
вистигає.
ЗеМНа ВіТЧРfЗНа
МОВЧКи ВідсТупае
у далечіНЬ Небес
Нїі<F<М Ва[>nrОМ.
t ЗНоВ — беЗсоННЯ.
ЗНоВу Ніде діти
іі надлишку себе,
аНі ІзоЦІТfІС£•
В@ порожНечі,
Lі],о то оіо звЯТЬС5і.

Кривенко Марія

105

І Не знаходжу погляду, іі СпОВа,
і Не си/тхуюсь. Пиш Не надивпюсь
на осені обноВи. Не поруш
ніЯх Ї]ЭОЗзіОВи— голірuch
хрокуй НаЗустріч. Вітер Знає моВу,
а я її НаВчуся На пьoТу,
іlтоб ВРізнати fieЗут.іcтBO ВласНе зНоВу.
Чого ж тах осінь бл@Не на Віщу?

FIR£IHГfТЬ СЛОВО. Спазіює ТраВу...
Та Все ж Кажу, що я тФе пюфіпю,
БЮВ КаміНець, прилиплий до долоні,
протягую наЗусТріч гоно ОВО.

Плакала жінка на сх@цях до храму.

Слк.ОЗг« — МоВ ВерВиця.

Море подалоСя ВСЛіЦ Зі1 КОХантіМ —

Вже не поВернуТЬся.

Схлала долоні чОВНПКоМ вутпим —

хвипі ВгиНаЈіися.

ХіНка ховіна Море забуТи.

Не ЗабуВапося...

ІМаусоу іа нøа хумзе«w
š програм

дВа куплети і програш

карусель

промхнаНня non-stop

щокопа наЗааше коМусь зачиН5іЮТьСядвері

3 1 НіаВІМ І}9НāН£tžfM

безНогі коНячки НО ІВі1<Отся в періл =

НāВвипередки

ЦВа куплеТи і програш

ловлячи витрішки

два куплњи і програш

здоганяюНИ Зад попереду

просягни Мені руху

кинь Мені насо погляду

ХТО ж нас зробиВ ТізКИМи безнадійхо дњекиМі4

ХТО Ж Нііс ЗаруМав таКИМИ

без шансів програшниМИ

НР ЦІЙ RfīāТІВці Заіятдженій

= два кушњи і програш =

де нааіТь пюбов зшøіае нøіе подрппиНРі

кєр> г<

ГІІК WPITТЯМ І ЧОЛЗОВІКОМ

ЗаВше мусип упхатись якєІСь R06iTa
В>iMaгaт>i BЗaCмHOCТi На іродень

і так ро гробу

ВРiгадуВaтгi, що іст>х

ВHPIТPI ?KTIПI

і не може cofiі чoпOВiк серед усього цього

гaрMидepу оч>iмa пpocтo B нefiю пiтPI OCOH2K

He oзиpaючicь на дOpOгOBKaЗFi,

ЦOCTM TєI OfiMeжувальні знаки

і He може чoпoВiк бeЗ Heї

Ha[>OJfTи COCI C4IГi«I

BЗЯти йoгO За pyKy

CKєIz:itPi йoмy: cиHy

MIB WpITTHivt I ЧOПOВІКОМ

Heмae нiFfKиx HeдoзвiOвOK

Все яcHO як день Boжий...

Та часом, сиуу, буВаюТа HОЧi

/Os

Із,ей нафір смітників поп@ вікнами.

Запні двори.

Найдешевші кімнати,

де з вигод — лише умивальник.

Де у .іжок сумнівна філізна

і куряча пази'ять

на йла,

що нічого, крім сгіраві своєї, не тямлять.

Тут кохаємось цовго,

мов пішк>і @ем цогори,

Лло гіронизл>хво с>іннього неба,

в якому так ряс><о

хтось насіяв ворон.

На твоїм худорпявім плечі

не пишається й сл@у в@ мого цілунку.

упізнаю тefіe,

коп>х день догор>па і погасне

це знекровпене сонце на голій готельній стіні,

на зів'ялих тілах

і на згапках про смерть так цоречних?..

Хоч не хоч,

а жишя в цьому місті без тебе нагадує сніг,

затяжнмй і петальнмй,

як внутрішня кровотеча.

Твій будхНОї СТОІТЬ
і рауховий приДіа
ЗраНху йдеиі,
а вона
серед цілого
СВіту сумНа,
абіс хвилі зрокати,
вона
рОЗМаповує крила
иетепикам буЦНІВ.
Ти приходиш тоді,
ї,чрїнясзпї вїпїїо —
1 хопо,о,ни»« доиїем
І тоді 3-помїж снїв
вмбирае воиа

НО

ТОи, В ягоМу
wлИОМ
ue ВаяТх іі
ua поПОНЮ,
beаЗаххсху
і безлисту.
Ту øе хоæегу ій руху подавх,
бо й сап
Не справжііший аа æius,
ue триВКіший за вітер.
І поймає усе знаВіСНІ]тD В0@£1,
І ВÎ,QНОсиць æуøи
іі гіло ньндітне,
де метепихів хрхпа
у ВарВах сьйних,
не Танцює øøøа,
хъеМНа,
серед ННХ,
і сміється,

(II)

Світ, який ділиш із іншими,
майже не твій.
День у день увіходить, як скринька,
і скоро вже ніде
Дуде втрати дощу —
на воіюся її перелітне
і на с.ай сухозпінки.
які вона йе з-п@ вій.
Оомиваючтз тіло —
на диво сузіній рЕітуахі—
ізомічаеш јзводеікну щевину
й столітню утому,
і ознаки старіння
(на жаль, незворотні) у тому,
як шацеш свої рукм на ґіерса
і гіестиш у ній
давній спогац про періу,
що рветься із твого полону,
іро сховапа принаци
за гопосу зламану гілку,
то вже майже нанежить тоДі.
але знов, як тоді,
ти не вмієш узеЗ:и її,
таку безОоронну.

Слід твоїх губ на твої передпліччі
зникне так швидко.

Затримати прагну
нічного мовчання дотику твого.

Заскакую в сни на ходу.

Нанічно

боюся успід за тобою не встигнути,
доки поїзд із нами вже увігнеться снами,
доки сходяться таз; ідеально
тіл наших впадин,

виступи,

ВИГІНИ,

доха схвильні зриватиме — *порю* пересигпі,
доки соком соподни стікаси наваасм,
доки поїзд нарешті влаваєтьсє в річку,
у ску,

прокцдаючись,

тоино знасмо —

немо»оиво ступитр двічі.

вибирай що тобі по вподоби
не вагайся я иині щедра
зазвичай чомусь просять серце
або як мінімум руку
(або і те й те одразу)
але чим зрештою йрше все інше?
шия талія вигини вгини
міг би замовити стандартне меню
як в «Макдональдсі»
але ж ти у мене гурман

114

справті
навіро тобі моє тіло без руху
руки Фз сенсу
сенса де немає місця почувам
навіро почуття, якію вони
неусвідомлені
а з іні»ого боку
навіщо осмислювати почуття,
ягіро вони і так?...

о*me
вихід один
не прош нічого

допоки я тут
спію
дихаю
серце б'є м'є
хрив і їркуплює
і приносить мені м'є і сни
до яких прибудився ти
і забув дорогу назад

хє лроси м'єного охрєио
адже хос серце без хєиє
вах иєвдасо фуххціопус
особпиво якіио ніхто не почує

зрєштою
єк і є без п'єого
иє даи вобі иєфизхє нісого —
а навіщо вобі иєповний компиєнєнє?..

над тими незграбними сп@ами
що ти залишив у мошу серці
пегенько пурхають янгопи
промивають ранки святою водою
звпаазот» храї
згпаджують рубці
мастять цілющим трояндовим маслом
кроплять нектаром
витають сивину з вопося
печаль з кутиків уст
свинець з ногпяду
готують ь«ене до того
що ось-ось має статися

змія змінить шкіру
пусне зепена щкірка моподого горішка
ящірка відкине хвіст
і я в@стібну тебе
ск зазложений шлеаф
в@ весільної сукні
піспя зйомки деї»евого в@еошіпу

оператори зачоклять камери
прибирапьяиця підмете майдамчик

і єдине що по всьому ЗапРіІІГІТ£.срІ
є внос хєЗахvztfilГІО бпідє
і sarocvpeHe o0пхvчє
щО Застигпо На дверному шклі
ЕІО ,0,0 031 fl майбутітьОго в миііупє

Курс•>жс О«ж.+»ж.

II8

Зустрічати тебе

ІїFfM £}B1TOM ВіНКа,

Хоча Ти В паВуТиННі СВітіВ —

иеЗВорушлиВиЁf.

Нам'ятається мить,

ск Трeмтіла ріка,

Копи мРі з Нєї вийшли на суцц.

І, мов ноту весни,

пригадасш на час

Те ясне хвмпюваиня,

ЩО СВІТ СОТВО И-ПО.

І ВОСТАННе неуапъ

Бу}ЭОСТа »«О<Ы: »«аС.

НадЕІ)ЭЁЮТОіами зустріеіей —

ЗМИВМ.

Куценко Оксана

Зпайдеж иехе,

зізКОХННІ з ЭНМФf.

Безромие масве

іході — бездоННе.

повзутт• СНlrPi

ПО Ви340ЎС/лі«Х га3«-«ах.

Тепло лоси ховас s ххпшш.

Безжурне свівно верхОсТl

І ни на ньому —

ЦВі Найперші йні

т шотїнні к)эиї

у мерехтіННі

Куценко Оксана

Розчупення душі,
мов затишок, — примарні,
Але о цій порі
можливі всі дива.
Ми втрете перейі«пи
з кав'ярні до кав'ярні,
Щоб зігріааві вас,
а той усе спливав.

Ми втрете утекли
в@ суети до фьвова,
}/третс за життя
запрашувши тегша.
Хай не лиі«е пюбов,
по-справжньому чупова,
Хай і;е пише осіння паркова імпам...

Вона сховае все
і довго не розтане.
Триватме для нас
заради забушя.
Хай це пише печаль,
впокорена туіюоном
Найвищ@і із век.
Хай це пмше життя...

Спи. хій аНрепе, спи

це Вже осЬІ холодна і рання
П@стула океанамF1 ТТШі...

Уе а, хіе і»те а —

Та, що спродапа Богові душу

За КВар«j' zOXaHNa

І з'ЯВ»«ЛaC1. На СОТІЙ СТО ІНЦІ

Твого жиТІя.

МРі Так Q,OBro шукапи імен —

а НаВіщо шуКали?

І Н£Івіщо іМен.

КОПТі СЛОВО ВажКім обпіТаНЬ?..

Лтей ряСНМй пистопад

Вибухає ОСТaНніМ ХОраіОМ

В сТІВі ТраВи бажань,

на КоподНі бруківки прощань.

СпИ, мій аНгеле, спи —

Q,HBNe сонце пряде копискоВу.

Те. котре берегпо,

Те. хотре уже Не Вбереке.

Не порушено тайНу

і не розворушено зМоВу

В опіВніччі кленоВиХ і скороминуіцих пожеж.

Куценко Оксана

Лісе не втеча — у сон,

буде Вирок іще, бупе Вирій

Із доірем крижантві і сопониМ.

І Не заварма.

Ми прокинеМось ПОТім,

копи ЗігрівашМе крхла

Нам і ВопоМу Війську зима...

Куценко Оксана

КОЛНСХОСА

посхоуе В НоСі —
НапеВНе, осінь
у »і«хі хленів,
А Не она
Ти меНе
В ьЮПОЦІ-МО О£{1
Купав
І, певНо, то заСтудиВ.

І£{ЯЗастуда
ВогНем у грудю
Нече і точить,
М В ОПОВ»І>а.
Ноки доіці
Збирають полюддя,
Ноки в капюжах
Не засшено ліТО.

Ноки не стануТЬ
МОЇЗОчНі ріки
НОкН Не ВТоНе
В МОроці море, —
Ти цеНе
Малу і Вепику
Кописатхмеш
З гір у гори.

lLt

Куценко Оксана

Десь ВідкуюТЬ ОстанНс зозупі...
Десь МурашВа
Розбіжиті.сs сТепом...
fl іадалеку
Уутмму тепззе
І найтххіііе

ЯР ОЗірВаНО сіті — не плач,
а радій.

РоЗпоВшо пакунки соподких надій.
РОЗВорушено ніч, Мов Мурашник.
Простір Міряно криком ОСТа\НІК rITaXіВ,
ДО TIFfIIIaIOTЬ MOря перемерзпих даXіВ,
А ТОбі — перемерзле ВчорашНС.

Ти спіий, ніби сонце,
то Зграї пасе.

Тп — попежа.

Тп — ВМ ОЕ я мирних осепь,
Де весілІН ТННТ {еють ЕІ@ Зиму.
Де Вигадують сиТу і вдячну ппБОВ.
Але ти вже і Віани, і відьмН £І ОЕflUОВg
І не всТиг В ТІТІСТОП£і,,Qі ЗагиІзуТЬ.

Хоч ОЗірВаНО СіТі,
та звір вже не той.
у папекіх доііах Заптяиашк.Ся Ной.
Серце ЗамкнеНо.
Книгу закрито.
Ти бредеш між паТаТТяМ ОСКfiiЛиХ КаПіож
І шут:аСМІ ВІрбРітки поранеНих душ
ТУІх, кого Тобі не допюбити.

Лше ми фіупи, що недоговоргіпи
Простих речей, довірпиво простих.
Заплакав дощ, а потім, як затих,
Пищ мокрого плюща дрижапи жили.

Неначе дві розлуиені ріки,
Неначе дві закохані могили,
Ўсе пхт'ве — на вігс'вані рухи,
Пка збирає мертві пелюсши
Гаряиих слів, тепер закам'янілих.

Хотіла б я те&, мов плюїи, обняти,
Так міцно, іцільно, і закрить од світа,
П не боюсь тобі життя одпяти,
Тп фіудеш тов руїна, пистом вкрита, —

Шющ їй дас життя, він обіймає,
Боронить в@ негоди сЙну гопу,
Ане й руїна стало так трммає
Товариша, аби не впав додопу.

Їм добре так удвох, — як нам з тобою, —
А приЇде час розсипатись руїні, —
Некай вона плюща сховає під собою.
Навіщо здався плющ у самотмні?

ХіСа на те, аби валятись допі
Пораненим, пошарпанним, без сили
Ви з розпачу повитись на тополі
І статися для неї гірш могили?

Все, Все покМхуть, до тебе полМНуТЬ,
міЄ1 тРf CQ,РfНРiЙ, 1.Пй ЗЛ:»маНий кВіте!
Все, Все покМнуть, з тобою загиНуть,
То бупо б щастя, ий згубпениа світе!
СТАтt. н£I,Ц ТО ОЮ Е rЛРiЕН h до бою
Зпую Мару, що тебе забираю.
ВЗять тefіе В Вою чи вМертМ з ТОбою,
З нами Хай иіашя і горе ВМирае.

■

Твої листи завжди пахнуть зов'ялими трояндами, ти, мій бідний, зів'ялий квіте! Легкі, тонкі пахощі, мов спогад про якусь любов, минулу мрію. І ніщо так не вражає тепер мого серця, як сії пахощі, тонко, легко, але невідмінно, невідборонно нагадують вони мені про те, що моє серце віщує і чому я вірити не хочу, не можу. Мій друже, любий мій друже, створений для мене, як можна, щоб я жила сама, тепер, коли я знаю інше життя? О, я знала ще інше життя, повне якогось різкого, пройнятого жалем і тугою щастя, що палило мене, і мучило, і заставляло заламувати руки і битись, битись об землю, в дикому бажанні згинути, зникнути з цього світу, де щастя і горе так божевільно сплелись... А потім і щастя, і горе обірвались так раптом, як дитяче ридання, і я побачила тебе. Я бачила тебе і раніше, але не так прозора, а тепер я пішла до тебе всею душею, як сплакана дитина іде в обійми того, хто її жалує. Се нічого, що ти не обіймав мене ніколи, се нічого, що між нами не було і спогаду про поцілунки, о, я піду до тебе з найщільніших обіймів, від найсолодших поцілунків! Тільки з тобою я не сама, ТІЛЬКІ З ТОБОЮ Я НЕ НА ЧУЖТІ. ТІСЬКІ ТИ ВМІСШ

Леса

рпзуаарю веНе в@ самої себе. *Все, аyo* хеue хо-
ихтс, *асе, айто* вехе хувхп, R ЗНãЮ, ги s@йхеiu
СВОСЮ ТОххоio @eaTsHoio рухон, — воха æреu-
хøзу, их струна, — øсе, uio ньуарøз+ меНi øуiuу,
ль прохеНеит лроуепех хедlх бпхтучль очеу, —
ОХg Т Ыв« по жишя пюдей такнх оøеа ue
бувас! Се оei z ÌНlзlorß Н"ÏНН...

Миñ друпе, uп рруже, нащо твої песvх тах
MØХM Ть, NKЗÌÀRR TION MÎ

Nií's груже, æiR оруже, чому ж я Не моæу,
ПоПЫ ТаК, о ПНТН руК ТВоÏх, руlt ТВоÏх, iijо, МоВ
сТруНМ, VpeMTR6b, сØòZMM rapRWUMM сMiЗ»МН?

Мий рруже, миãт груже, неаже s одииоха агу-
Ну? ÌВ ВіЗьми меке з соžioæ, к иехай хға хами
а шуть 8iøi трОяН@Н!

Viza»ix ueхе з cofioio.

Ту, æоæе, uаеøл пху іншу ыріто, де ueеe хе-
хас? О дорогхй uia! Я сраорю æofli сøiz, хоахñ
СВІТ НОВОС' М й. 9 m dns реве почала оау M Iio
twrveq p;nn тебе вмерла і воскреша. 8iЗьхх ueхе
а собоæ. Я тах боæсе ММТМ! ÇiHoÆ HoBMx Моло-
доiшв і æо я ue хочу жиwø. ВіЗьМН, ВіЗьмН iзеж
з содоio, ми підеио тихо посеред ціпоро пісу
iзрiò і згубиноСь ofiос nouану вданFíНi- А НР æiu
hficui. ае ми Вупи в жиwi, нехай троянди в'я-
НуTD, В РИуТЬ і П£lxНJТЬ, ЯП ТВо1 П1OFI ЛНСТИg МИЙ
друже...

Леса

Крізь веуряву у просвір я просвягаю рухи
по тебе: візьух, візьух цеце з собою, се буде
мі0 рятуіох. О, ряту0 пепе, пюфіх0!

І цехай в'яиуть білі о роцеві, чераоні й бпа-
китні троянди.

АкЕюо«аж. — Хяшаqит. Нт•• штж

Небо знов моподе й блакмше,
фютнй спить непробудним сном,
А весна усміхнулась квітнем,
Тіснооким малим пустуном.

Н тобі принесла фіялки,
А як місяць над містом став,
Ти мене ціпував так палко
З/ розквітлі м'її уста.

iss

Чорний колір — колір зради,
а червоний — колір любові,
очі в темні дві свічади
і факелів татарських кров.
О тікай, струнки фітоначе,
стережись мійх очей:
подивлюсь — випадком наче —
і не спати меш попей.
Ноцілую — і до скону
будеш прагнути уст мійх,
і затривіть кров червону,
кров юначу п'яний гріх.

Мені оцей звесш несила,
А на рухах твої уста.
Ось присграсвь роззровае гр«па,
НатхненНа, гарна і простА.
І день ясний, яжо пахуе иедом,
І Єієфіа с»іНб, і соніЯ Сhtlx
Ман будуть радіСННМ НаМеТОМ,
ВпаКНТНРім папагом утіх,
Хай бупе так, щоб ця хвипиНа
Буна, sr Сяаво перемог.
ТО ніятніСТЬ Наilla С С,QmfНа,
А ІІОЗа хею зін»хи бог.

С

Копхсь було весело хах,
і СІННRліи ми вітер попутний,
і цеєє zx п@сддтував перхо,
і я червоніпа,
затупяючи суіхом хоні а.
Копись flyø æенно цеєі
у Твоєму шъєиому серіі,
і СПОЕІЄfно п т&м з сffнбл
піø могуТНі унарх хвіііь.
Мп ііііо голоднр бупи,
ях віъучені раНо веняТã,
і нæьііпо шукаВ vx хеєє,
і невЪfіао усгахх воркав,
як ньчишу исеєауу траєу.
Націого æастø
иу æар шопоркї розгрібани,
і В руках це морпх аого вримаТц,
і гаряиу обнікльи уша.
Тø вдихав цеєє раæи із дНеу,
єтзОМ з ø,ИМОМ нічн і квітирфø
разом з криком росвітніх півнів.
Тх вø,НХав хеєє гпиβоно,
як життя, що минає.

Нісня

Ти збупував цей пі»і
«рай біл»і ророгу,
він з каменю жишя,
він з дерева ТІзИВОҒи.

Пк жіНку ти Завів
мене в сВОю осепю,
і на тверпій землі
поспала я постелю.

І на твер@й земззі
и «0)Э011u/1a С++На,
бупа його руКа
те, ях 30)Эя, невмиНа.

А кучері його —
Мов шепеВінНя Шяти,
про те, чого бажав,
іще Не виіВ скаЗатт».

Нро те, що тах В нені
буяло і бопіло,
ще Не @Знапося
його маленьке тіпо.

Майданська Софія

\` істі, де un ue зустріхпс»§ зхову
бпукаю з тобою, і нашу розмову
корабликом діти пускають на воду,
вона запливає, відчувши свободу,
у погляд в@кришй твого океану,
де, може, і досі шукаєш юхану,
де. може, мене пам'ятасш і досі...
Заплутався вечір тоді у волоссі,
а тм розплітав мЬі коси невміпо.
і мріяла я, щоб вони посивілі
иа грудях твЬіх. як сивіс світання,
як гасне на неВі зірниця остання.

”””

ВдядНена у подих перехожих,
ў Незнайои погяди і рухгї,
I-È(О @ОЗВІВ ІОТЬСЯ ТІЕ ННІМ ВІТ І
I За плечима поJiOТНОМ Jіопочуть.

Ѕе uiù будеиНхù оряг, е аже Звихха
До сонячної латочки на лікті,
До гоянкоў Аеніоісfi еп@Ниці,
В якїа fiіziу hiъia і непомітH£f.

I žишш ТОРІС КОПМ ЯЗ СНРІ ІО
Нецоø безпювна. втомлена порога,
МК ТОЙ ãtiСНиК, З£lryВлений дівчаткон,
Ту напівсонну тихо роздягаеш
Мехе з ТриVor і шопоТів щоденНиХ
I світло ÖOіПО зã DOÖОН2 Г£іСЫШ.

Не одвертай від меію
своїх чиших озер,
я В Них не купалася
і філля не прала.
тшьки раз
напоїпа
дикє, вороне кохання.
та й помчала,
ой, та попеТіпа

степами.

Не одвертай від иене
єВОГО ЗКЎТТЯ.
R в нЬОм\ ОдНа,
Rx @ofIR,
за vФoю в'юся,
побивапсп
кучерявою М kvoю.
матір'ю,
Марією.

Мрія-ник Ліда

дощ приходить як перший
несміпивий коханець
приклада свого пальця
до скалічених вуст
він сьогодні минеться
а заввчра розваие
він фенкий наие иампаиb
і отруйний мов дуст

буде музика
сіра
бупе тиіхія
сталева
стане чути як квіти
ростуті. у вазоні
бупе свити навміру
і я королева
мій кирпичий анфас
у підробній короні

каліфат на гооину
неммнучий мов нежмть
заборонена казка
невмитої иіибки

у свЯТКОВіМ О)ЭИНСТ І
кОМусь ще напемить
віртуозНа садепса'
ОСТ?ІННЬОЇ СЕ ГІГІЕТІ

НегіросТі ці з:ібави
ця сКептичних rI£lH5irIOK
де їх суТЬ інТепекти
ре їх гордий Сп]ЭОТJdV
.ВІН Сьогоп»і1 МиНеться
:1 ЗаВТра рОЗтане
,QOIt ТІ МХО,QріТЬ як пошесть
дои; приходшь як ти

* Віртуозне завершення (з італ., муз. термін).

О«хg«w Fa«»«w

142

Нізня осінь пройрпа —
ошання за дехь иигарка,
Фострий запах зіприйого пхсгя і vного тіпа,
ОЪ«ерЗаіювь, цеуаве Васпльпп,
збочені в пархах,
Ті, хто мали пыти, —яте в жовші уй в@іетітлі.

ZtEKx спаліо«m• пхсrg, а owenі nсіа — па хwіо,
Час мине — і хреуухrr» цеуе, ха•ze Рим Нероха,
Запосім тобі тіло, що хевsèно тебе пюбило —
Того разу в пупепку. ітх добриво для ва30Тіа.

Завтра впадуть

СНІГ«, JІІТаКР», КJ Сі4 F »ВН!, Іт>ІаНКа,
Мої діти народяться, вхрутуть і п@уть до шкопи.
З»ММНО Ц,ВЯ і ВЇ,Q,ЧННИТ» З<Ма, nK C+ара nOXdНКа,
Яті ОСТаН>u >Ю ОВ
щоне скінуоваси аже хіхону.

fiо схањно бупо = ge осіНь.

L{e •зас роніоβirrx,

Дожити, дожавх ue пхво =

і сx»асгх в сxопах.

А я дњаупю zefle, шие βабuHe піто,

На гошрих, ах посврізі,

Вt4COКИХ, øх с«іх, кФлуках.

Ноøаегх у пашки —

а пым у пастках пропасви

уеш головоњ =

зрfMOiO — зі **МНОЮ** —

З гріхом за душењ,

й іоієсы ха сшееНиХ лашах =

ГосноНім Вњастом =

за подих øо щаæи —

Rit МНТi».

ЗаМерзнезі в занеТах,

овнявши хе серце,

а æiøø,

СудомНо вчепившись кО ІННЯМи Нiр sa FIOpİr..-

Zyтаа павутинкою øіæа

у fiery хегіua.-.

Îvlevennху бžnxš, схнарп сøol хрхпа —

це сНiр...

І хочу в Місто, де живуть поні —
Протяжно-сірі, наче снм хасида,
І{об ми — за руки — мокрі, як хлющі
}/ иьому фльвові, як у Атпантці,
Згубились між водою і камінням...
І наша хата порос.*за б корінням —
Ік пабіринт — іхі вийти, ні зайти.-.
Довічію ойнь і гіречистий ти.

Стигмати тріщин встеляться гію степі.
І ми. обвившись ті>сом, як плющем,
В@ ніжності гіомремо у постелі
5/ тій майстерні, що живе дощем
І тпіе пишям. як прадавня мова...
Твоя любов — шовковиця шовкова:
Тавро тих губ довіку не в@терти —
Чорніших і в@ кавм, і в@ смерти.

ТВОЕ аїАЗІО, Наче пистовох
суЗ»zxù, баррРНМЃ,
тріпоче На гілці
рæом а veuHxx бyosaJxox.

ІІ{е одиН вечір з тВОЇМf1 М'ЯКИМЕf ОКГfМЕІ
ЗаСВиуе зорі шалені і золоті.
§/ Моему хитТі був тільки одиН Мужчина,
НеЗалежНо від того, хто був у »іоеМу ЖМТТ1.

Нечальний дощ... Вже скільки їх було —
Вже скільки їх. печальних, глерестало.
Іду, розмита ї крихка. як сшо,
Туди. де не шиняється вистава.

Вже інші в наші ропі учились.
Вони такі... 'Ц них, напевне, вийде.
Герой там згоподнілий, наче рись,
І героїня там несамовита.

Та й їх розводить дощ в слігії кутки.
Заплакаї шибки, гіорожні зали.
І жаль мені, що ми усе-таки
Одне одному правди не сказали.

Хоч як подумать — що мені до вас?
,і%авно списалося і з воза вгіало.
...Печальний дощ скінчитись поривавсьь, —
Одиак все йшов, йшов г'авзами, охляпо.

Н ЗНов гірийду і сВітпий погляд
НемоВ ЗНічев'я підВеду:
Тх ПаМ'ятаеш, серед поля —
ТЃІМ ВіТер песшВ пОбоду?
Ти не сабуВ, як цілувалНСЬ
ПО«аТ» нічні і смішні.
А Мві СТОЯJiv1, дивувапись,
СидіВ метелгk На меНі.
Тіі па»I*nТаС»I, зх ЛаСпаВО
ТраВа СХиляпась до сТрумка?
Зозуля горло полоскала
Водою з СОННОРО СТАВКа.
Спліталися із сонцен тіНі
В затерплих зароспях ожиН.
А юна стежка аж тремТіПа:
«кого ж ви ЙдеТВ, як чужі?»

Поргрево

Ці гіортрети, які так нещадно нагадують нас,
Ці хоподні обійми, ці спроби грій тїні образ
Зупинити годинник, якщо не зугїиниться час,
І сховати допонї в твосму густому вопоссї.
Поїїтуми пргїх«ї — ми не сгагіємо ближчі, іїім с,
Божевілля утоми, що цївкою їкуки снуе
Ло завиертсх обхх•z«сх, де схох:е иа иасху «ssoc,
Обережно вростае в товсту їнкрусвовану рауу.
fї гохаю вебе, я ввучаю усе, опрім спїв,
Непрозіовпених науц, ип схазаних тїльки иапїв,
Саме зараз, коли ти належиш комусь, хто зумїв
Зугїинити годинник,
унмкнувшм довгих пояснень.

останнього літа проявленї знімки — крізь сон
виводиш рукою знайомї ще риси обпиччя
гірощального танцю

чи кроків гірощальних гїївтон
чи голос яким не заплачеш і вже не гїюшичеш
тонкі твої папцьї нечутно торкнуться чола
а потїм й нього мов снїг струсять розпач і втому
о дївчинко дивна невже ти забути могла
старий фотознімок де ти не належиш нікому?
це піто останню тїш обриси срібних видїнь
и;е довго свїтитимуть мляво стїкаючи допі

грихка танцівниця чм кхожа на неї півтінъ
гарячим піском зашпатиме тугу поволі

ці слова мов пісок тільки гопос здається гірким
тільки тіні зникають пишаючи обриси темні
все ізжо зіграно нами на цій ие довершеній сцені
вже сьогодні збіліс иов попіл мов *nonU* чи дим
ще відкритий партер

ще між кріслами світпо ламке
обережно сйкас ховаючи пос»іішку кожну
я не зможу пітм і торкнутися також ие зможу
я пюблю тебе хлопчику хто би повірив в таке?
хто зіграв би упруге цю майже невцдимую роль
до кінця не збагнувши иічого

крім розпачу втрати

ці слова мов пісок —

не дозвоь мені їх промовляти
иі про себе иі вголос

принаймні тепер не дозвоь

Навіть ти не належмш мені,

навіть ти не належиш —

Два листи серед осені, наче гіркі два ковткм
5/чорашньої втоми,

що світить крізь кон, обережно

В@ступивши в@ тіні, немов від чужьї руки.

Не змінилися тільки обличчя забутого знімки,
Тільки протяг в кімнаті

з шючем у замку аДо без,
фіожевілля шорінка й самотності інша сторінка,
Де між довгих пояснень

знаходиш свій в@чай і сенс.
Нам не вистачить слів,

аби все це змовчати навзаєм
І удруге зігратм зневажену іншими гру...

Ти мені не належиш, та що сьогодні трачаю,
Крім натуш гортати що осЬІ, иов кнпнку шару?

сніг на пальцях твЬліх

иаче спогад соподкий і давній
перетпілих обіймів віці>зня зникає иов днм
о скажм мені зараз ці світпі слова про кохання
що наАсадно зринають

з листів і пожовклих світлин
ці порожні слова у кімнаті де плачеш так р@ко
де вертання чуже заститс в останнім рядку
о скажи »іеуі їх хай наТягнута віпчаю нмтка
J•повільнеио врїжеться в ніч мов у шню тонку
я захочу згадаш усе я сахочу забути
уі слова про кохання на вікнах змккаючий сніг
то з терпки»і молоком допасіи собі наче отруту
ьо сказки мені зараз скажи мені сараз хоч їх

JfiJ

Piano

E soxat тебе —шжденъ, місяіъ чи рік...
Вке, що втрачене нами і все, що забуте повік,
в@Ые, не wrпиувшись ні наших гарячих повіц,
ні старого камінНя на березі або на плоіз;і.
Все, що втрачене нами— пісок у гпифіинах ріки,
повертання йі за невидимим знаком руки,
копи навіть шова, ще подібні на дотгk м'який,
вке не мають ні значень, ні сили усе супинши.
£ кохаю тебе, я не сможу в@чути кінця.
Все, н;о втрачене нами— лиш обриш рук і ліщя
постарілих кохаиіів, їх майже затерплі серия.-.
...Але яп зупитти ріку, у яку не ступити?

Сьогодні, чи завтра ти знову пЫ@еш додому,
порожні зізнання, світпини в альсомі старому,
де наші обпи•ачя невміло маскують утому
в@ сірих коивертів 3 довгих уявних розмов.
L{іпунги натужні півприсмак гіркавої туги
за впасним безумшвом, яке не прожити удруге,
а навіть тоді, копи той, кого кликала другом,
захоче пмшитись на пень або, може, на два.
І все, із;о я маю, і все, иІо ми втрапію потім —
дві жовй трояцди і втомлений захі;qний потяг,
де кокен завжди залишає щось краіе на повім,
струкивши з п'єча тінь обіймів і висші слова.

Чисш, що падає й тупиться тихо до рук,
ПОВрі обійми, як1 В@тепер не забути...
Все, що я маю — цей Вкрший кашТ:iНаМи брук
Нашої пам'яті, нашгїї Мики й спокути.
ХТо буде поря;д, хТО киНе — не ЗНаю СаМа.
ЗiТер слабкою рукою ТOrкас вопосся
•J пише На камеНі наші крихкі імена,
ІУізiіІ ОcТаНні слова. нерозгадаЫ досі.
5Іх я любпю тебе, як я чекатиМу сТріч,
ЗВітпа паМкого, що зМучеНо губиться в И}ЭОН1g
l•!арНо шукаючи в@БРІТКМ ріднмх обпич
і .fiFfСТІ, яке опадає мені на доЛЮНІ.

Обійми мене, дівчачко, Хай я забуду про втому,
Начаровану книгами розпачу
згустком сонних,
Хаа Ні МГІТн Стихне Музика,
ЗІГ;:»На К»fМОСЄ• З Вї,ДОА4PfX
І Не буде нічого, крім Світла хвості руки.
Л я МуТТСВІСТЄ•, якою я житітію доВрО опісля,
Загортаючи суТіНКи Нетпязіп спогадів прісних,
Залт4ІІлатови вііі На гЗерзахі аГзо На хріСfії,
Не Віщус ні спокою, іі поВерваННзії рікм.
Ти В@чусш іє, дівчfтНКО, К іііа зірВуТЬся угору,
ОбірвавітІТf ВСЕ жилки, НеНаче осТанню опору.
На брунатНоМу керці дві смужки —
жаплю і покори,
Тілзки що я зушію, тіОДРі поМЄЖ НЕІММ ВІКНІ*

через місяць четвертого грудня а може ніКОпИ
Місце зусТрічі час обиратиМеш саМ чві СаМа
ресторан із оркестром

де грають натутной поВопі
я чекаю на теФ Ти знов не приходиш зРіМа

це меподія віННОСті перші акорди Шопена
гопш із середИНЕф: змовкНи Забудз ЗупиНГІса!

.stiiр КОХаН«fii КОХаН:i —

хТО ЗНає тепер достезтенНо
хТО коМу не належав й КОМу ХТо Належав юпись

хрудень січеНЬ — за місяць ш матимеш

все що МОмТІРіВО

исе хуо йльки лишилося після істерик і траТ
хе початок пюбові що зрештою вже НевахлРІВО
Z Вдивгіяюсь у дзерKdЛЮ її бауу ПО}ЭОЖНІЙ ПВdQ, ИТ

156

вже ніхто не промовить
найменшого слова ніхто
не натикне на гальма
щоб раптом спииити авто
і ппвитися з тим хто чапеакаа тобі або хто
буде досго vezamn ввраваююvx пах'язь а дапі
ця ін'скція бото аубами розірваний м'яз
у йркому повітрі тіш кілька загубпених фрас
про усе що колись стосувалося нак і не нас
а тепер ромипається наче пісок чи корапі
ти по@еш на захід щоб зиову забути усе:
незасмагпу допоню і клаптик прозорих небес
де між попелу видно одну із уявних адрес
не давай її більше нікому Navanio

це єдине чого я хотіла — говорить вона
незнайомцям і тим хто пишається на ніч чи на
кілька днів за умови погоди й карафки вина
на підлозі у спальні де хтось називав її мила

залишай запишай вогких пальць(а)в сопоні сліди
тепий смак п(а)небіння

брунатну прозорість води
що поволі змиває адреси й уявні писти
тих кого вона знала і тих кого досі пюбила

бпизькість що не єднає

розтерта між пальців трава
ці невцдимі постаті кожна з яких ожива
пиш торкнися промов

лиш ці маїїпе зпхоиі слова

це срине чого я хотіла

ISY

ІЗФ

ніхто не згадає орнамент твоєї долоні
твій запах і голос яким промовив і слова
хижі наче стебла неначе кашілля сопоні
та це неважливо і я розумію кама
що теж забуваю ознаки цієї любові
і обриси рук і самотність дерев і дзвінки
що мати тебе в цьому місті порожньому п'євові
це наче одній перейш на той берег ріки
і плакати плакати втративши все або більше
вцихнувши неначе п'єтру роагубпене «ні»
бо бути самою для мене тепер не натірше
найгірше — не чути відлуння на тій стороні

в затхлому номері з вікнами на божеві/IfiНп
ЗХЯОРЧИКОМ СХОВММ

На Теппий хленовий пишок
ііапі*ці якнми ще песТиш
та Вже обриваеш г;ю піхію
ВІН як ніхто розуМіє це віН 5тк ніхто

Нижче і Нижче вздовж конТуру
вибпяхпих стегоН
теплогорих£lННк шалу округпих коліН
усе розпочапось за данте
чи краще за попе де Вера
Все закінииться прибпРтЗМО як пише расіН

ГРПІІІ ІІ ОзОра ЗаВіСа терпКе проКидаЛlНя
LL(0 Нам Ji»1ziIMTIOCL КРІМ 9Н£іків на теігпій корі?
DІН З}Э£іуміє іје до ии йбіОВірНіше після кохання
в ЗётТХлому НоМері з ВікНамРі На LtВМНТарі

Х люблю твої кроки
у темних садах
де троянди густі
мов туман біля вікон
молодесенький місяць
і срібний наш дак
і неторканий смуток
родинний репівій
Може все це приснилось
комусь і колись
цих садів нереальних
причаений подих
ти забутий навіки
тм р@ний до сліз
я люблю твої кроки
у тиші по сходах
L{і врояівіи чекають
павно не тебе
хто зам знає що їм
може й сто навіть років
N люблю твої проки
ніколи
ніде
я люблю твої кроки
люблю твої кроки

Пахльовська Оксана

ґлюблючвоїпроки

н13в кы

вЮЫІ

в тіМ саду де немає

ні саду ні рому

але е ще ті сходи

і е ті шючі

пиш рверей не в@чинить

НіХто і нікому

I6b

Нема ні СТІН, Ні ВІРОН ПНІ СВІЧ,
ЛНше холодНі Клавіші і руК»і.
Ти грасш і не Музику, а ніч,
обвітрену століттямPf розлуки-

П ненадОВго. але ти не вір.
Л вже навіки, Запитай у допі.
ВіТри гортають спапеНий Клавір.
Ні стін. ні віКоН у тВоему доМі.

А ТІЇВКИ Ніч, і піузика, і з«и —
ях срібні крила голубЬі ТІТИ І —
у косМОСі, не спять іще гроМи
і обрїй світу креслять блискавіці.

Далекий офірій. Вохра. Бірюза.
Розбилось небо зопотим розряпом.
В тобі пюбов хорила, як гроза
над молодмм і обімлілим садом.

То говорила гопосом водм,
по обривалась в темряві струною, —
він був, той сад, те зовсім моподий.
Гроза його минула свороною.

Він пам'ятас тінъ її крила —
гроза *нір,е* з дороги не звернупа,
а лиш за плечі мовчки офіняла
і Ульки в очі тихо зазирнупа.

Бо їй було багато тисяч піт.
А в нього ледве прокцдапось пистя.
Напівживий, він їй дивився вслір.
І розцвітав. І ппакав. І мопився.

Що є іще, крім ніжності? Гаї,
овіяні ласкавими вітрамм.
Палають квіти. Всі вони — мої.
Вночі нам світить айстра кольорамм.

165

А взагапі — де айстра, де зоря?
Твої слова — як вранішня молитва.
Співає гай. Не вцдно вівтаря
за золошм іконостасом літа.

Сврумують ночі руслами світаиь.
І хилять квіти заспані гопівки.
Що є іще, крім ніжності? Спвай
у тЬі айстри аФ в тої зірки.

Я усміхнусь тофіі крізь шьози: @ь!
Ъо проQіль вітру вранішюого строгий.
Твій кораВель у гавані шоїть,
готовии до дороги.

А берег знов пустельний і нічий.
А чорна буря розправляє крила.
Але я сонце вишила вночі
на цмх вітрилах.

Тм, може. не повернешся назад.
Далектті голос так співає тужно!
Твоя любов — як дзвін старик балад —
гірка і в@чайрушна.

З твѳіх стихій немає ворота.
Моря иіумлять, і колодно на світі.
Таких, ск ти, чекають все жишя
заради миті.

Вешяний вітер зушрічеа і втеч!
Нокинеш дім. Нюбитимеш чужинку.
Ти з тих, котрі цілупть сперіуу меу,
а потім — жінку.

Іде вечір буВ. І ВупНця вже темНа.
СтарНгі fliХТар. І вітер. І ОЗОН-
ЗбираВСя ЦОЩ. Ти грав меЫ Нюпена.
Пілові очі МружиВ гОризОНТ.

І срідний шен п@ вікНаМvt ХтfТаВСя.
СвІТРІвся дощ крйь суТіНкЕf з:івіС.
СКЛЯНИЙ Собор із муЗикН і сліз
прозорИм дЗВоном в тиші осипався.

ХТОСЬ ЗаіаПРfВ високі кахделябрЕf.
К Ізъ темНі хМари муЗику почув.
А вітер кцдав у ВіКНО троянди,
Вологі в@ весняНОго дощу.

На карті смутКу контури сТирапись.
Нробило піВНІЧ з везкі ,Ц,ЗМГаря.
Над КОЖНОтО СВІЧе>О З&rОраflilCb
зілотРіСТай тиха в сутінКlлх зОря.

ХТОС1• НН,О, НІИМfT ЕIJIFIKEIB I RIOJPIBCR.
І у «ÎV ПШОВ. ФОЛІОС ТО?i ЗОСТfфВСJt.
030 МАІ ,QЗВОНОЕІ В Т4ПШ ОСМТІ€ІВСR
СКfІННPI I СО6OJ; і3 h<)/«PfKEf ! С>1i3.

П в домі твоїй — як птиця в грозу —
душа нерозп'ята і світ без розбою.
І несо над нами, і зорі втзу, —
о. мить. о, хвилину побути з тобою!

Цей світ зФжевопів, цей світ на краю, —
ти чуєш ревіння дев'ятого валу?
За брамою пекла, в якому раю
в сльозах я піл ранок тебе цілувала?

Хай світяться в шші спіпуї слова,
і мороп ніколи вже їх не погпине.
Допоки ти поруч — я буду жива.
Допоки ти любиш — цей світ не загине.

Запам зіТай мене такою —
красивою, веселою, тонкою.

bo ace ryc«1uze 3«z«eĥ ua 3ez«Jzi,
a s xpia» unx uzxe ue баву, де Тх.

ОМІННЯ СОНІи На ХОЛО НІНІ СКЛІ —
оце й усі у Ііам'яТ1 ІзортреТм.

Т РІХОМ ЗЛЮТРfСТММ F<МС:>Ні ЈтаВНО,
гарячим пенЗлем прошенів вечірніх.
..Та як не е, а заВтра все О,QНО
торкНеться СВІТПО вікон Споночілклх!

І гзіяне ранок кріЗь похМуре тпо.
І ЗSудеться усе, що не Збулося.
памае соіще промені об схпо.
куйовдшь віТер золоте вопосся.

Шаспивою, красивою, пегкою —
Запам'ятай *шене* Тако>D!

Пюкжвѐ»•.ж О•жк«•.ж

f70

Пізіе літо, свяшуй беззаконня!
Хай усоші гаї шелестять —
з гопубого твого п@віконня
срібні птиці до мене петять.

@ні минають і лік їм загубиш.
бо зробилися ночі »іані.
L{е віп того, що ти мене пюбиш,
стільки соніщ тепер на земпі.

Срібне птаство твое догорас.
Все миття мене будеш пюбитьъ.
Ои одненька одбилась од зграї
і не знае, що далі робить.

І день мине, і два, і вік —
чи сон я розбуяила?

— Хто був той дивний чоповік,
якого ти пюбила?

А гопос осехі лаузхії!

А vxuza csivaizxosa!

— Він просто був опин такий,
не схожий ні на кого.

О, дивний погпяд — наче пим!
Үия душа озвалась?

— Він просто був такий один,
лому я здивувалас».

— Ти теж бупа аому одиа
у нїасті і в стражданні?

— Була любов така чудна,
як міфи стародавні.

Так хто ж він був — поет, чашун,
що вам таке зробилось?

— Його ін'я на сотні лун
у просторі розбилось.

— А на якому Віражі
зустрілись дві дороги?
— Пе біла Магітк души,
Тайхопис Вора.

Розчиниш крижане вікно весни.
Нехай нам сумно, але це минеться.
Ти першим квітам копір поясни,
оо їм цвісти вже скоро заманетьсям.

Знов пада сніг і знову розтає.
І світ навкрут і мудриї, і безумній.
Нехай нам трувно.
і нехай нам сумно, —
с w весна. І ми на світі с.

Хай наїю юність плаче горіпиігъ.
Нехай їй досв@ буде обороицем.
А ми з тосою — тільки двоє птиць,
котрі летять між мороком і сонцем.

*ТЯ

Так, пюбов дорога, та своБода— дорожча...
Е[е сказав мені Дерег червневого дня,
копи я тебе брала у доплю а господу,
відпустивши свого вогняиого коня.
Всепроникна пюбов, і цілюща, і вічна, —
s пізнала її благодать неЗемии, =
та свобода, свобода = страшна ї магічна,
обірвала у серці шруну не одиу.
Х шпурпяла сФе в її пута шовкові,
я шукала закони в її теремах, —
і збагнула, що мертва вона без любові.
va Є піобос ценна, sz cсобогx неха.
О, цеа subір me:a«zufi...

a/ze iJ\$о subнравн?

і чому вибирати, коли суть у тім,
щоб узяти тебе в свою дущу і хату...
а тоді — утекти на коні вогнянім!

Перебудеш без мене — цю весну, це піто...
Мов арканн, клова просвистять.
Серце — камінь і вміс уже не фіоліти.
А за це, мій коханий, не мстять.

175

Ти перейдеш дорогу — до нашаї зірки,
с«ахіе аірха, сқо дапі і з ххм.
Серце — хаііи», фіоуу, uifi зохаунії, ue рірзо.
Гірко бути своєю з чужим.

Неребудеш без мене. Тау тінь незнайома.
Мій кохацій, кого воаа хде?
Серце — камінь, ueаа йому прихистку-дому
ніде.

Но спіралі, по сгтіралі —
Віку чорна Крет.
@одаеш мені ііечалі,
жаліо цо9асш.

Не скажу: любов уМерна;
не скажу: зиМ£І, —
але ті, Найглифіші перпи
я зберу сама.

І запам'ятаю: сонце,
Ніжна хвипя рук...
Ти СТоятимеш, як сонсх,
На Межі розпук.

Чи знаєш, чого в мене коси на чорно, на чорно?
Плорують фіали, зміїно звиваюгься вина.
То кров закипає у милах, то чорна ожина
Вчинила нам згубу,
зчорнила иам губи потворно.

Чи знаєш, чого в мене очі на срібно, на срібно?
То кригу баскими копитами збито на скалки.
Регочеться місяиь. Зубами видзвонює дрібно.
І світивься тіло замерзльїі в ночі русанху.

Валада про лови

(із чотирьох сонетів)

1.

Ми бавимося в пови. Ніч і біг.
Стрибас серце, втоплене в горпянці.
£ пань. N тихо падаю на сніг.
Teizer кружляй ізонаді мною в таніі.

П ітіцставляю груди п@ ножа —
Влакшна жилка дрібно затремтіпа.
Тм тільки не кажи, що я чужа
Твосму цуху і твоему тілу.

П вибираю лови. Хруст підкови.
Мовчаннн. Ніч. Спинився дикий біг.
І ти вже мій, без руху і без мови,

Вез погляду. Кричать спросоння сови,
І ти до мене падаеш у сніг.
Чи не **на** те м вибираю лови?

2.

Ти вибрав мене. fl змагалась. іl дряпала сітину
І руки твої невмопимі. Ти вибрав менс.

Ти ліого мене поВоров. 1 пішов. І покинув.
І зорі втішали — минетас, усе промине.

Та ні, не минулось. Тп знов повернувся і шріли
Нриніс на плечі. f1 вечерю сварила vобі.
f1 стала тобі тятивою. І випнулось тіло
Заламаним луком. Ми знову зійшлись в фіоротьбі.

Втікали дерева. Вопапо розгойдане небо.
Із вуст наших тьмяних зривалися крики птахів.
І очі мЬі все вдивлялись благанно у тебе.

Ти вибрав мене? О, які твЬі стріли терпкі.
Не треба ламат свій лук. П багаю, не треба.
Фак соподко ранить. А зорі над нами які...

Нас вони не знайдуть.
f1 піпкіну у вогнище хмизу.
.9иже попум'я наші знеможені зііівені сні.
Номіж чорнію< дерев дим
клубочиться мляво і сизо.
Тт1 всміхнувся вві сні.
Нас тепер не піймають вони.

ії не пань, я не птах.

Ти не воВк, не хижак — М«f, ях ,г(іти.
ПрМГОрТаСМОСЬ тіСНО і тихнеМо В Мареві М Ій.
fl BOrou» сТереа:у,

ЩО ВІН міг нас до ранКу Зігрітх.
Спх МПІ КНІfЗІО ЯСНРfÈi СЕІГlg
zНеможеНий обр£іНL{£O Мій.

Завтра, Може, на нас із;е жахніші готуютьс«т ПОВFf.
Та дарма. fl вебе проведу
попри пастки й сильця.
поки сурни рйкі не розі ть
це свіТпо раухове,

Ноки сері;е тВос Не зірВетьС« На тіОкПЛfК ГІНL{>f.
їl ТОбі цілуВатнму очі й ОЗкрилені fi ВМ.
й зц £O £ІОВїfRHRfй СВІТ?ІНОИ ІЗ ТВОГО ПМЛЯ.

4.

ЗбирПілРІСЯ ТИХО І £НВР{QKO. Вже ранОК. Тп БН£тВ —
L{е день наііі ОСТПННІЕf.

Мх МіІНО ПОДрались за руки
І рушили в прірВу туману. За Н:tМмлунав
Розбурханий rllBRIm. І посврїнів здавлені зВуки.

Ми ВРібраJи ТІОВИ. А, моме, то нас прирешві
На втечу всередині пашки? То нащо Ж ТікаТи?

На наших обличчях духМяНі краппиНи смопи,
І всі ІЗОЧТІНІСШ З О ІЙМІВ МОЇХ ВРЪСЛІЗАТИ.

Куди ти? Вже ранок. П знаю, Ми Вийдемо, ми
ІІ {е маТимеМ сиНа. О зВіЦки тягар цей у тілі?
ТРі Важко Мене до зеМлі примиНІСШ грудьми.

Н хочу тебе обійнятРі — а руки безсилі.
І НІС ОБІЙІМаС ТумНН ОбВажНіПий крипьМРІ.
Втікають переВа, такі Нерозтрачено-білі.

Чоловізи га »«іхпп

I. {пертопричина)

муж на імення перше
хорить нагий і сипьний
нош у землю вперши
гопову в небо сте
ііто він там не добачив
небо до чуду иисре
рпадиві. соице пераче
тіло його плечмсте
zone en дрібка в оці
аого несна потрефіа
і затерпае в боїді
і підтискає рефіра
а він ізје ні сном ні духом
пасе у раю маржтку
а гаддс сичить над вухом
а може ти хочеш жінку?

2. Лицарська поезія

z присвхтот М.К.

жінка правду шаюти — німфа хмарка ефірна
рада себе віддати наче ягня оQірне

справжньому чоповіку мурові кази"яиому
щоб служити довіху тільки йому опному

і віднаходить жінка зброю доброго гарту
бо кам'яному муру дуве потріфіна варта
раптом я«ісь монгопи раптом якісь чекіш
раптом заскочить голод а вже цема ізжо іши

і тому вона спершу смажить йому котпети
потім готує верші стріли і арбалети
і виїітс вранці з наміром не забути
перевірити шанці і захисні редути

з нею стаються часто дивні такі трафунки
сили нема завчасу скипути обпадунки
так вона й засинає з підиятим заборопом
і уві сні питас чи усіх поборола

як дитина тецдітна памка
оці тонуть у хмарах вопого
прохоподна прозора рука
і волосся зачесане строго
я фі ніколи такіїї не зміг
обірвати на спові і потім
як її в@ірвати в@ книг
як її в@щукати у плоті

і навіщо Меіі не диТ5ї
і;е ж не кінка іще Не реаьна
Та прискореНе сериебиwя
КОВі@Оuino звісту печальНу
ТPI 3M1HFtBCЯ TPf 3,g(aBCz TPI BLP1£>
В FO ОСкопах спітКНупися зорі
кожен подих її — наче схлип
кожен порух її — Наче порй

перебендя без поВод я
я бпукав ЗапорошеНИМ містом
ліхтарі спіпуВато горять
На рекпамах сумНіВНОFD зМісту
ноже все переВеші на СМіХ
я боіось її сміху тВарРіННО
кожна жінка у джихсах Вузьсих
обпікапа меНе яп жарта

а В моему кВарталі пїтьма
цЕПІЙ СВІТ В ЦВОГОД,МННІЙ ВІЦКПІОЧF{1
і бпуКас Народ «без керма•»
і не слиться сус@oВій суці

.....
Т!»<•nP< ТІОСТаТі. 'IP1 МареВо 'IP>
СВітпа тіНь дуже схожа на Нєі
3FfMН1 палыї до рук беручи
я Не можу оюМитись де я

пригорнула торкнулась чопа
не питай бо надтрісиуть дзеркала
я навпомацки повго ішпа
я насліпо тебе в@шукала

пихас осінь димом і грипом
дтазовим хрипом ефірів ранкових
повиш на хвилі звивну як рибу
жінку із голосом иорних шовповиць

хто вона звірки хто той єдиний
в світі розгублених і випадкових
хто надихав ці чотири хвмлини
жінку із голосом чорних шовковиць

просить пробачення котить округле
сопо як виїрклу ягоду чорну
каже як важко покинути друга
може в@ того в світі мінорно

ранон просіюс свівно крізь сито
кава з вершками п@смажені грінки
щось починає в ТОбї ЮмОСмти
гопосом чорним гопосом жінки

6.

Степила постіль сіру, наче день,
розписаний у розклад погодинно.
І раптом двері обізвались «дзеііь!»
— Л{е я.

— Тихіше, не буди дитину.
Замкнула двері. Новернула ключ.
А він пртав ппечима до опвірка
і пригорнув до себе офііруч,
і цілував знетямлено і гірко.

А потім зиову клаинупо в замку,
так фііпя серізя клацнупо неначе.
І шепотіла тепло у іуоку:

Глхди, и;oD хво з сус@ів не поDачив.

8. Жінка пише про старість

окуляри дістав з м'якого футляра
призбирати думок нешухияну отару
і чому ця печаль бурштинова сиола
павутинка тоненька торкнулась чола
жінЕа пише про етарість

жінка пише спіскаюии пальцями скроні
на стопі хазяйнуіють предмети сторонні
пориєпяновизйпесик незграбно застиг

і скидають пепюсТя На жОВТІ ДРІСТТі
дВі трояхди бЕІгрЯНо-черВоНі

ЧЃІСОБІ ЖіНКА ВРіймас забутих роками
перпаМутроВРfX Нетпей із закутхіВ раМи
затиСкае оліВVик у пальці старі
і Віконця ВиКреспюе В капецдарі
ціле пихо із калеіюаряМи

чаС В@М1 іОС К ОКРі... В КіМНаТі Задуха
час іде... В@працьОВННІ ВІЧНістю рухи
у“*ine* лихо бо ВТіііті хрестикОМ Ц,НІ
заВгіСаіеТі. надовго на сірій СТІНІ
щоб раптоВо злетітм як мухи

призбирати б і їх але як але де **там**
жінка В Тv<ііі плете паВщмННЯ СЮж
ТП ВрМВаЕТz.Ся НМТКА — чМ В грудях пече
чv< ГОЦРІНа На краплі до ХВорих очей
ОЗМРіВаіОтъся коНтурР> і силуети

вечоріс і хоподОМ тягНе у шпарку
порцепянОВНй песик Т РІМ:>е цигарху
жіНРЃі пише і пише... НаВіщо? чому?
а ВОНа іірОМОВНГІТь ЗІІфіраНРfТfі ПітьМу
1 ПОЗНачТіТfі Останню реМарку

188

нетривпа як сон станційна тиша
гопубий пейзаж із голубами
жінка біпу бупочку покрише
фіуQери побуцаюта побами
попливе перониик наче острів
ми пообіймаємось очима
цей гудок упевнений як постріл
цеЕ вагон в@хопить безпрнчинно
гопубийі пейзаж із голубами
запливе у пам'яті загати
фіуцаються буфери побами
...а тепер забутися — і спати...

Наче знаки на чорній корі,
проступас в ніиному покрові
цього тіла допадний закрій,
іей фермент божевілля у крові.

Взнастанно гойдають пітьму
перепплічя, зап'ястя, повіки.
Ти сьогодні належиш йому —
незнайомому ізє чоповіку.

Із,я зддушпива ніч, як смопа.
заповзае у вікна в@криті.
Прогинаються ваші тіла,
п@корившись едтому ритму.

1 иічого немає, опріч
ненадійного сховку кімнати,
у якому розкокана ніч
научае так пегко вммрати.

І розвидніе. @нина нова
розпочнеться із ранку легкого.
Ти в@чуеш, іро все ще жмва,
але поруч нікого.

Друже Мій, догією даНий Мені,
Тсіка Вже наМ слукба — дружиТИ.
ОстаННій день /іта.
Над Бугош шісток
і шнурок жураВізиний —
це все, що нас в'яже з ліТОМ.

ТзіКа Вже нам слукба
ні пут, ні ярма,
Нз шііеі зоііотої
онноі нїї @вох.

А Те, що НаМ спужить,
а Те, іхто Між Наіи,
ТрвфМаСТЬСЯ Нзі
ВО/оску павутиНКМ
роками.

Скирга Людмила

МунтуплНѐтг
Юі якого г.иибОК1q
Нк ,в,ва Зелених озера,
А уста мудрі,
ОК МОТІМТВ:і бабусі МОЕї,
А руки дужі,
фк Е їJmezL ѐt ЗJlvтВа ВесняНа,
А вопося чорне,
Лх Земля,
МухуFІНѐlg
НодібНРїї до крислатого дерева
край поля,
ѐк оборОНа,
Сдиний приТупок Міи...

Скирда Людмила

19s.

Як ясно та зоря горіла
І гроно соком наливалось!
Нам дозволялось мати крила,
Нам все на світі дозволялось.

І ніч над нами нахилилась
І ціпувапа у чопо,
І все пливло, все оберталось —
І потормтись не могла.

Вже ранок надмавав вітрила.
О, скільки змін у світі було!
Але ніщо не повторилось —
Лише кінчалось й починалось.

5/ ПiМ провулку, зоiiотiМ
В@ JiiХТарiВ i в@ фi}ЭèIHOE.,
fi знала кожен сад, i ганок,
I кокеН куiц, i кожен дiМ.

f93

Ммнуло стiльки пiт, а ВТiМ,
Менi наснитъся часом ранок,
ВiЕНО, що педъ торкНув серпаНок,
i МИПЪВГt ЕiIQ ВiПНОМ ТВОiМ.

Пюбовi п£IМ Ять неЗбагНеННа!
Перебоziino, вмерпо. Темно,
Нiма душа, слiпе вiкно.

Та *xinnxn* нiде спогад дiти:
Вiхно i м&П£•ВН, cd,Q I JIITog
ВКНО 1 Маiiъви... Все одНо.

Скирда Людмила

f94

у суТінкаХ ЗНайОМГііі силует
В КІНііі алеї... ВОскрешаю слОВОМ
Далекий вечір, очі, рук»f, брОВГt
1 В1 ші, бо Мене чекаВ ІзОРТ.

□ магіЯ ЗЕїМРі! Лкий секрет
П);М«ОВАНО у ,/дІЙСТВІСНІФОТ»а,Qu.
Вому меНі пО божеВішя радо
ВрРІВfІІfТИся В іей дар, uePf шал, цей іеТ.

І я схазала: с«Пюбий, відпусти
МеНе за білРіМ ЧаклуНОм брести
І ЗгаСНУТЬ В СВІТІ ТРІХО, hІОВ СВі'а.

Але тобі свІТМТиме поВік
Над нашРіhІ МІСТОМ ВІННО ІОНий сНіг,
ІЛ,о поторкнеТЬсR ЦО ТВОго плеча».

Після дощу ми гріпись при вогні,
І очі, що не знали заборони,
Терпляче, наче неводом бенонним,
Мене повили очі ті ясні.

П входить у ріку
Безумець, що в жиші шукає згуби,
В твоє мовчання твої очі пюбмй,
В твою печаль, як марево, легку.

Вогой співав і пахло небрецею.
Що значила ця мить у цьому світі?
Що наші душі тайною сповиті
Й освячені вогнем а чи доїде»і.

Ти поряд був, і схрізь, і довкруш.
Мене гойдали таємничі води.
О, як їм праглось вітру і своФри,
Закутим у мовчання берегу!

Воподій м'їм Небом,
КО ООІВСТВОМ С НЬї печалї,
ОК @4fT»1На, »ЮТІПІСЯ,
зламай дивну эабаВку й КиНЬ.
Мх ЛРЬ»1аЕМОСЬ ТІ Ж,
але тац, як РОпись прозВучали,
Не зВучаТИзл TL O,ОП. єїНІ ВІTR
Ы з дереВа тїНЬ.
Мм пишаємось тї ж.
Ну, поВір В ЦЮ іВНу уТїшку!
(Вже й мо/лекупр М бу
єої в тїлі Hezia).
Нас ще з'сдхує ФІНМ'НТЛ,
терпКа, як Зелеїї горіELIKГf,
1 лигіка, наче Мед,
і гіркава пошїНо На СмаК.
Нас ще з'єднують спогади.
педь обгОрілі З хапруги,
І схесь прОСВІТІІННН,
яхийсь неземний талїсман.
Володії моїм НеБом.
71 теБе ще сприймаю за друга.
Ти vene За кохаху. І ВІ иМ ОБОС В обМаН.

J\$\$

Слоньовська Ольга

im

Коханого хіба лишилось видумати•:
Самотністю, як вітром, потяг/ію, —
Вкусившись за губу, болюие виламати
Для цього власне стомлеие крило.
Ниціє світ, як сніг перед відлигою,
За масХамп хосас ттіінъ тіичин.
Хоча записуй у Червону кнмгу
Тих справді справжніх рідкісиих мукчин.
А туга то в@пліпіе, то накочується,
Крізь серце терпко сочитьсья, втае.
А світ все більше й більше ожіночується,
А значить, слабшим кокен рік стае.

Вуахха

А ще пюбові we бу/іо, а іge
fl бігаøа босоііж піø доіцеу,
І гралаСя з хнопчиськаѡМ ВійНу,
1 3 кВіТів те любила бусину.
Вона і;ВІ]іа. Весь up ВJ Нèі Ltніu.
Меue ua розСТ}Эіfl ОдноклаСНМУі ВІВ.
СерйозниМ, впертим був малий сОлдаТ
I, ш,о впійМаВ меНе, був øуже ран.
Наø гonoВою бузНн£t цøіа,
Во а прОТН неї я буøа пана.

ВІН СТріляв, розсвріпюВаВ ueue.
у грі як в грі, æа ще мше — дурне.
Та ще Тхх хунс бупо, бупо, flyпо:
Cзріøиø -s- a vxøа ùouу ua зпо,
Не паана за правилами гри.

0)ЭСТОѡOCri бapaТО В @ІТВО Еі.
В КfіOПuaЕіВ буВас uepez Край.

КричаВ:

НаАи! —

А я ñомр

— Свріляп! —

ÖO}ЭП{І Варило рятіВНе сепо.

ВіН £}ІЛНВСЯ ВІН МітхВ у uono.

ВіН ЗFтав: найВразпівіша гonoВа.

А я буна жиіВіл, жГІВ£t ЖГІВä!

І Він тоді підбіг і ТаК ШТОВхНув,
Що я упала в білу бузину,
В пахучу цві -ЛЕfСТя кругоВерТт..
Пкщо упала — ТО напеВна смерТЬ.
Піта летіли. КвіТпа бузина.

вн в тім, но квзтл:і, е >«каС». В»іНа?
Та шопець паче раптом одурів:
ПовиВ Мене на вулиці, В ЦВО]ЭЕ,
Щоб вислухала тіпі.ки, уМовляв,
fзіє ж Мене даВиО він розстріпяВ!
Але ж убиВ в дитячій д,аВНііі грі
у бриНі розкВІТпій На rOpI.

"I

с А жмла: свояй— чужа.
Бупа Весепою а сумною.
КогО ulKllВмла пуша
За кіс Важкою пелеНоію?
Кого пеши мос *сп@п*
Неп@покутНою Виною?
Сльоза іЗ тВергістію спхіди
За КіС Важною пелеНою?
А ТМ FІ PфЙШОВ, ЯК FліЗній гріМ.
НахпИхаНИп, На пНХО, ЫНОЮ.
СаХайся гри, Не дайся грі
За кіС Важкою пепеНою.
Во серпень піто загребе.
І осіиь бЛисне смВиною,
Неначей ие бупо тебе
За КіС Важкою пелеНою.
Все пелена та пелена!
Обріту кош! І1 {О 31 МНОЮ?
НеВТримана, Нешринана
За спіЗ... Важкою пепеною!

2:01

Прикриваю рукою метезіика фатуму,
Ворні крила печуть мене чорним вогнем.
їІ боюся за тебе. Неждано-негадано
Ноявився цей страх і уже не мине.
Пеза допі в@точені. Гільйотини підтягиуті.
І*енесанс далеченько. Середні віки.
Л покусую пацьці, щоб не зойкнути-апнутн.
Після кроків твѠін в вемних водах зірки.
J/ бопоті ями, у торосах проталини,
Над нроваллями оповзні підло повзуть.
Та й за мною самою. такі ж неприкаянні,
Зопоті лише верВи ростуть.

Слоньовська Ольга

2:OL

любоб санхвптсье осепею
ВеликРіХ М ій. Великнх тайн.
ЗаІзах яТай мене Веселою,
РоЗуіНою ЗаІзах яТай.
Зоря СВітилаСя? СВІТиЈіаСя.
СВіт Був подібхий на манеж.
Те, іцо В питті »іені судгиіюся,
Ти ПІОТЕМ боляче Збашеш
І В ОСНОВНому, і у дечоііу.
В гДОМаХ ОСТЗІННЬО1 Г҃7ОЗИ
В@журМііСя по-чопОВічону
Без жодНсГІ В Оіах спьози.

Ного ІлхасМі В Ждїх суах,
Нїхптø не прошений?
ТаМ Всї шежки твегїм і ЯМ
Вæе Запорошенї,
ТОМ хтоСь В@ тебе уУка,
Не хоче стрїНути,
 Ту Вее вродНш по шляхах,
 ВНО ПОПМ ТИХg
ДїãВНО забушх, як Весуа
У сивїм мороці.
Питунчик аорехї без рНã
 ЛсНЯММ сПоВНИТЬся,
І Ту забпудиш у ПїСНЯХ
 Меое шукаючи.
НїН приведе тоДї хous:
Збирайся, парубче.
поскачеш ти, д2ВОЧІ СНГї,
JOB СНїГg МНН ЮЧЫ.
А я уш@ zođi: — Верни...
Шенуу, аїтхаючи,
ÖО В'яНуТЬ ВСІ utii сТежки,
кВІТИFt 3£tП£tП£tН1.
Вез тебе й зорї не æахі —
ТремтяТЬ налякано.

Слюсах Лариса

İ то не /i ĉĭnaražO, HI, —
Uicni posnycexi.

No x4angp£tX TT4 Q,O Hxx Верху,
Нахnnv iu cygzxeHEtx.

Стах Вікторія

*тах 8ЧасНО І ò0ZJy 8иїїѡпа.
Вее по8id9Атњх 8иѡпі...
В нас 8гтеп з тоооа 8иїиіо8
пїипЈбуѡиїї, пїрубуѡпїї.
НаМ ије беиѣо ањињхлос,
оо ије 8иѡпі не òæтипїи.*

’}/ E{іМ ВерТепі, у ВерТепі ціМ,
В ,QOIŁ(£IXg В ПІОМРїях, у яогні, у сМоЗі,
пустТити руøіу цо сВятїх њціВ,
МахдрівнРІКаМ у торбу иа цор0Зї,
пустепбНРfkгіМ, СгіМїтникам у схеп,
СМїтникармм D брудНий сМердючий КуЗoВ,
а, Моæхе, црузяМ? Une ЗВї км РМ
ЯТИСЯ В øiu еQемерхіМ круЗї?
В кру'їах усі, у мацдриках, у бо—
певїнбНяХ ЗригуюТь т £tRT£tTH.
НишеЗї добре: Мае Вїп Ні Во,
usoß Сроскурню НР ЧОВНику катати.
Й иехї незле. МіНРю іМена,
МОВ копїр ТїНей На СВОЁх ПОВІКdX,
немоВ пунæри грубі Н£ї øoniùxø,
п иеui хезне, іа-flo, «аву, иæне.
Кажу, піoßoВ, їп-ÖO, МОЯ Тїт0ÖOВg
любOВ, е:aø:у, То Воæые диво СВїту.

Так дивно світить, о, вак дивно світить
мені у лівє око w пюбов
у цім вертепі, у вертепі уім.
На цій землі, землі обітованій
z ппозету брять коіитовні камініті,
=зіграти в яцік» у сватковій заііі,
зануритись в окріп, як у горох,
гріхом омопопитися чи грогом...
Ми так надовго тут, ми так надовго.

*Я тах двасіо з дому двієwза.
Вх«е подівіфітази двіwні...
В нас Вгтеп s тобоа двійwоѠ*

*Нам ије Бєщо пазуwизоса,
бо ије двішні не достішш.*

Fl@grіme черВоне ВиНО ііало прхспіаЕ пОМНО»f,
і гаряче поВітрFі В тВое уВірВапось ВЙНО.

З того боку плаНеТи Зірки — свіТJЯRІВ Мі І£>Q,Pf,
десь між нМХ Загуііаіа ТВОЯ НеґяМуізта пубоВ.

Но-дурному цВі інъкаііО зітаСТВО

В СаііОТНій ВеликдеНь,
паХііО чаем іцдійським у НайМаНіМ ТВОІМ ГНіз,в,1.

Ти пюфіла ці гНіз,в,:і, ЗаСМикаМі НайМаНі РНіSQ,а,
ех ліоГіила ге міСТО — Залишехії

Номер брудний,

ЗаТхлий номер **готельний**, ге zo»хеН хоспогар —
на трошки:

ха пофіу, На Т h gru, поки е іue іја диВНа ЛюООВ,
то Збере копіпки

Ј В сВОіх череВиЕах поношеНих
погребе на каВусю В В@омий усіМ гастроном.

Ногребе на каВусю,

найліпшу в ціМ ТіаётM£lНіМ ЫсТі.
Там уабрїг\ ezЗотивухії і черы наїçqOBZIt?i, а ује
там пхifіoВ ТВОе Вже заликала хохаіе плече
і попегшено йшла мандруВати

З Іјі4М МІСТОZ«I І2Zt ІЗНО.

Ти боялась її і водночас ппекала, мов пл@,
за таку пворобпиву і сталу самій собі вірність,
за такі безнадійно-веселі вертання
на копа свБі.

Степаненко Олена

Реаііауіііне. Серпепъ

Майже осінь пюбові. Теііло і сухо. Сутінъ.
Аорсткі вопопаті майорці

мов тільця у иуиенят.

Вчитуюся спиною в його сторожку присутнішь:
анову війна? — і знову я не вернусь назад. —
9ого тоfіі треба?

— Миру, — тихо пливе над травною.

Мовчки торкає місця, де лівому бути ребру:

Тільки тоzту цjo ти

завх;ди бупеш зі мною,

тільки тому — і я

нікопи вже не помру.

Степаненко Олена

Реанімаційне. Жовтень

...пасінина гультяби

для пальця тягар заважкий

та не здійметься пучка

в іконноаіу бпагословінні

в ціал нема більше сґнсу —

остаиній забрали вовкм

на калиновий міст і вписали у кнххг) каміння

...витакас у яирій димами купьбабковий рай
я повпю гіарашут для якого занадто пегенька
і хіба з *гогіоеою* обвалшсья з пліч ця гора
пресвятєі бездомності осінь в намоших пегенях

...ми напґвно вовки —

хто ж іще забреде на цей міст

чи скоріше вже пистя —

бо нас аічно зносить докугїи

я читап тебе як строкато розписаний лист

щоб зігрїть пересоші і трохи потріскані гґбу.

gJ
O

Стефурак Неоніла

похлмчуть і Менем твоїх—
і ХЛОТІчMR Втиснеється у натоВFI,
і ПІВТІ,ДПОТІЛМННОСТі ХВТІПРГІ
уже не затоже подопати.
А я назусТріч п@ведусь,
та покР< він до атене йш»іє,
трояхду сонця зопоту
уже аппітатиму в сивиНИ.
З/же вдивпяТvt»zусь в ту»Іан,
ЦR ЫRЖ1 O }ЭПО ОЗЬfIT1.
')/же я знатиму — об»іан
йогO іМ'я у цьому світі.
\fже я знатиМу в жхТТІ,
у цій шапеНій круговерті,
HR ОЗb/»tHaIOznC»t 1IFli>I зї,
чРлі чуша сильніші с»ієрті.

Стефурак Неоніла

12

Øіту 60жі — земні поеТки,
сВіТПЯЧЅМ В ofіoПoHKПx BeTxИx,
ЯCHOЗO}Эі, сумні СГ'ВіП»і...
Еез юo6OВІ наві спіз Немилий.
Еез любові »іовчать rI}ЭO}ЭO£tТВII,
а пр6OВ TU — як губКа з OЦTO>f
ii;o pOз£I RTій душі для тями
»іім безу»іства»іи й к:іЯТТ5ihIH.
А любов Та — MOB Rp»IR COBPrfнMЙ
Наue посгрін гнухий у спиуу,
неЗ6arНенха і НепрмMHRTH I,
всепрощаюча і ВсеядНа,
BCPII OHP<KHa і всеочисна...
Субпііована øo Вітчз4зHvt.

Стефурак Неоніла

ІСТТІ СНір, запиваТи спьозою
Між реліктаММ палеозою,
ПОМІЖ кІГfНів і пошрлів в спину
присягатися духом єдиним,
ІрЛіСягаТМСЯ ІіЛЯКОМ, просТертиМ
між зепениМ барвінlтоМ і терНОМ,
МІЖ кіСТКами В румоВищах сшепів
і мигтінням суіір іВ далеких.

ОЕЦНЇВШИ тіла мармуроВі,
закусивши вудила до крові,
ябпукатих пушаючи риссю,
присягатися у безпорР<СТі,
у безумстві НестриМНОго пеТу,
у пюбові, що канупа в Пету.

Примкнути повіки, важкі в@ безсоння і втоаш.
Зафіути про *погппр*, що душу тобі обпікав.
Нікому не скаржитись. В цілому світі— нікому.
Хоч @а1 твій порожній і ноша твоя нелегка.
Ніхто не розділить з тобою ні вопі, ні віри.
Пиш хліб твій поділять

і кинуть зацькованим пса»і.

І будуть писатись тобі неприкаяні вірші —
потрібні кіба що метеликам і небесам.
Сніш забіліють і знову ударять морози,
і знову до ранку п@ стукіт вагонних коліс
ми буЦРМ прощатнсь, насилу тамуючи слъози,
уже посивілі в@ тих затамованих шіз.
Наструняться нерви і знову сплетуться у вузоп,
прошопяться бопем... Хіба розрубати мече»і?
Сніги забіліють. Простеляться білим обрусоат.
І чорною кров'ю дорога по них потече.

Стефурак Неоніла

Я знаю це бетихір'я. Це сніги
лягають поїїлунками на душу.
Тих кілька крихт соподких, тих округин
в@ сонця всеочисні жаги
жР не»тае, вже гряде п'ятьма
і уста, якій не буде спину,
і, в непокорі випроставши спину,
я знаю, що лишаюся сама.
Я знаю: серед натовпу месій
ти вперто простуватимеш до світла...
Ця незбагненна пристрасть і мотітва
у поєднанні наших гопосів!
Оце фірганс»зе ваїство зі+up,
пекельні копа і ворота райські...
Ои, Орфею. Ниш не озирайся.
Мене твій голос виведе з п'ятьми.

Стефурак Неоніла

ІІ,о ж. наневне, »тожна жити,
ну, звичайноґ атожна жити.
як погаше в серці літа
цвіту пампа юпота,
копи ати чужими станем,
і зла»іае крила танець,
і живі шова зіа'януть
в перепалених устак.

Що х, вобі байдужість пичить,
кам'яна байдужість пичиті.,
упаду су»ним обпиччям
в білі дзвони рукавів,
і згорить шьоза солона,
непо»тітно й безборонно,
там, де чорним і червоним
на сорочці хрестик цвів.

ІІ,о ж, усе на світі прошо,
ну, звичайно, дуже просто,
і чис'ісь зради постріл,
і відлуння каяшя...
Так безшуано і бРзкарно,
тільки пустка і пікария,
і нудота купуарна
за куліса»ш життя.

Стефурак Неоніла

ВорожиЕи На КаВі...

А **ЩО** НаВОрОЖИИ! На прОВІ.

КОПИ ВІЦ FIOIO M 1 ВТОМ4I

ВОНа — д»«+«»«яз!

КОлх НезворуиіНою ТіННЮ

п@водиться совіСТЬ

і інлях засТупае

туди, де могши.— наЗдд.

Туди, де кісТки безіменні

і земпі нічиËfHlg

туди, де На обрїї

кришиться віЧНа Межа...

Ворожиш на каві

і пешиш с HEfMRf ОНИМ£I

голівку диТРІНИ,

котра тобі ще Не чужа.

Вже тільки СНFiПiС5i... Згадую ііфя —
ВіЦПНіОЕТЬСя коподом свіТаНия.
НіХтарНі fiіля с«верика СТOSfТь
зіщупеНі, ят« ЗНакМ ЗаліТіТ£ІННР.
П{еия сТрифiаЕ. ЗасІзаНГІй Q,В1 НГтК
з»тітае з плоіііі пртСТя безпритупьНе.
1 51 »іОплюся тиХО' s«Ozri НГfСb!>
хОвавэиГіСь за кВітаМи НасТурціЙ.
Копи усR qe, паМ'яТе, Бупо?
і чи було? А чН НасигІІЈОСЬ ТІІльк»tÈ
В@ подиху туМаНМіОся скло.
НрОСВічувапось погпядОМ, вреі«тіло.
Здавалося = не вМТ РіМаС СВіт,
На СкалОЧРМ ПОТ О£L{Pftься в@ боіію!..
НасТурція осипапая. L{віт
скороа«Ннуіигфй, як 1 MPf 3 ТО ОНЭ.
Скоро»іиНуций, ропе... До вікна
тупюся палеНіючЕіМ ОбпиЧЧЯМ.
ТаОС 1М я далеке, як пуНа:
вме НаВіть Не пригадуегьСя — СНРіТЬСЯ.

Стефурак Неоніла

Горнятко пахло лісоу. Ми пили
джерельну воду біля водоспаду.
Безсонна ніч юсталася позаду,
і майже діловий, хоподний лист,
і спогад, де з високого вікна,
над розпашілмм пітнім тротуаром,
дивилась жінка, тиха і сумна,
НЕР МОпода, смі/іива ще і гарна.
Іке тоді їй пичило іт>1"я?
Іки»і вогнем душа палахкотіла?
Іиш двійко крмл прозорих замість тіла
і сяйва золотого геуія...
Запам'ятати б в профіпъ уа анQас —
настануть дні, як м@яки затерті,
поікре кохання, неп@влапне суеті,
взе й не zDагнеш трагедія, по фарс,
чи фарисейство... Клопоти, ппїтки —
аадуха резервованих провіні;ій...
Vii хов weпер подивимось у вічі
са»іовнім душам нашим крізь віки?
Vu хов weпер згадае»іо при цій
скороминуцій піні водоспаду,
що півжнття у нас пиіе позаду,
а вже горня порожне у руїЗі.

fl себе obuanxozo, »аспохоюхо,
я сажу соїі: це Вске заїое.
На прощїННЯ ЗпіахНу рукою
ха пероні вокзапньім.

Н жиВу софії пОТихесельку,
помапесньку —як умію.
НеречиТую Ві ші НешНі
і ui» стресахи Кã2и хнїп.

Тах що, Дауиги,— емає виходу.
Тах ПґО, баVsuu, — хїОQHOго шансу.
fl зах:у во€їі; «Треба їхаву»
ЗãМІСТґ З'Т1ХОІО: «Занитайся...»

П хаæу тофії: «Не судипося,
ХОН ВїЇТкрилося сокровенне...»
А плахета? ВОНа крутилася
і без æебе, ù бæ мене.

А Вітчнаж ВОна опнаКаґла
уе тнї ще серця гарячі...
Міæ удараши побанакаем.
РаГ&НЯЮЧН у Пуду М'ЯЧRiR.

Стефурак Неоніла

гра хорОТКа. Шпяхів багато.

Е хуги поїздам летіти.

А хохапг«я? VouO яЕ СВРТО.

Не аасвупиз» собою ссіту.

На будиНни, врауваї, МОСТРІ, ліХТарі,
На Зіщупені посвай й сутіНки раНні
падаС СНіг.

Нерескrespюс дівЧиНку в шубиі руній,
то в дріфіній Ку.иавоох заТМСКае офіраЗу
і снокче фіурульку, йрку і сопону в@ сПІЗ.

Нерекrespюе ліс,
це сміються птахи, і дерева, і хмари,
ре тоНесеНъка шкірочка криги

Х ЈМТТІТъ на гуфіах

і, ціпунком профіуджена, тане.

Нерекrespіос танеиа,

де сопонго, .иешо і затиюіо нашим рукам.

Нерекrespюе ночі чеканъ —

фізконечні, беЗсоНні, нудні,

де иороз на ВіКНІ ЗІІїишае вейлъні трояхви,

де сукНя весільна — як стужею Зіфіганий цвіт.

Нерекrespлюе світ,

що гюЗначений сумНіВОМ раНніМ,

що приречеигій На СТАрЕіюВізННft і fiir...

Цей трасуючий шіг,

Наче шріТ В Заруфіцьованій рані...

ІЗ,ей трасуючий сніг.

Стефурак Неоніла

СъвореНа з ребра тВого, Агатøе —
Найперіинй, найпостоїніший з мужіз,
на қій ЗØМлі, у тРіші первоЗранНій,
я дуМаю про Те, тқо мР1 чужі.

О. я це спøæ — я ВатерКу панТрую,
пильную, щоб це ппака/Ю ЦиТя,
Імкарпеточку стареньку Зацерую,
поспухаю æøое серцебиТТ5т.

Ти ьЩНО СіРіШ. Ту НаСолону sB@£тв.
ТРі з)ЭОЗ)ЛІЇв, що Все на сВІті гра.
О. я це Сва, я КаріаТиQ,а,
невпізнана Атлантова сесТра-

А ти, і»еуі рокований на мужа,
найперІмРій, найЛіОСТОРІНІуРій — за Все ж
за крвІЛІМРІ РСНРІМи це затужРІШ,
а озме, і небес це пі@øреіø.

22-4

Сьогорі кожний крок хотів би бути Вальсом.
Не студить Вітер уст — 31 ІВСЯ КОПО НРІХ.
І радісно м'їм тонкмм, рухлиВРfhi ЕІаііЬL{RM
ТоркатРІСЬ ІНших рук і кВІТів весНяних,

Любов — лише тобі. А іє їі упаМкРі,
L{e uерез край Вино! В повітря хвіт перев!
Це щастя, иіо росте в йсНих обійМаХ раМкгі
ЗакритЄїі душі і рамку ую рере!

ІІ,Об ЗайвРіНу свою розсипатРі перпРіСто:
Комусь Там дотик рук, комусь гарячий СМІХ.
Ось так приходшь меНт, копи тяхке намиСТО
НерпиніЗМРІ Ізетить до випадкових ніг.

Літо

Топчуть ноги радісно і струнко
Сонні трави на вузькій межі.
В день такий в@датись поцілункам!
В день такий цілим натхненням жить!

П'яним сонцем тіпо налмлося,
Тане й гнеться в ньому, мов свіца, —
І тремтить схвильоване колосся,
Прихмливіиись до мого плеча.

8 сотах мозку золотом прозорим
Мед думок розтоплення лехить.
А душа вшоняється просторам
І земпі за світпу радість—жить!

І за те, то стільки уст палило
І тягло мене вогнем спокус,
1 за те, ізꝛо замінить не смла —
Ні на іро — ввоїх сдиних уст!

Теліза Олена

Махнуть рукою! Розхплять вино!
Хай крикне хтось — хай буде завірюка, —
Ак, мк я хоуу в@найти вікно
5/ сірім мурі оцностайних рухів!

А в тім вікіі нехай замерехтить
Виесь ofinriучя — вперю і сміливе,
I1{об знов хиттм — надовго чи на мить —
Розкопихалось хвилею прип/зиву.

I1{об Ізогпяд иийсь, мов трунок дорогий,
Нереплеснувся найсвітпішим ппином,
Де очі інших, очі ворогів
Не домішали дJ;у чи попину.

І в дуімній запі буце знов росш
Така дитинна й бокевільна мрія:
I1,о задля мене хтось зуміс йти
Крийь всі зневаги — так, як я умію!

ТВОЇХ ОБЛИЦАХ

227

В зia/ieHhKIM WoBнику
Qo/іоні зологої
Н почапасм,
Мов легенда ТрЫі.
Х гідхяпаса

ІНОМІЗ МОРР.
Л ПосМіхнулась
Радістю до горя
І поппиВла
Мік хМарамгі рlKOmD
5/ чов»іику долоні зопотЫі...

Так р:іно гірокгт,даз«тг»СЯ ВОКЗіЗ1>гі,
і всі дороггі КлгІчуть хокНу митъ.
КОтІРісь мені росвідиеуі каЗатфи,
щО За дапехРтМ серие Не бопитъ.
Той чоДОВІК, якого я не знала,
ТОЙ чоловік, якого не пюфігтііа,
МиНуВ усі дорогъz І ВОкзапи,
ВТОпгів у Морі весла і ВіТ РіJia,
та, іюб Мені жилося несі'сокійно,
фіl РІН1« В раруНок пefіедині крила.
А СаМ ЕііilloВ тернисгихи стеккаМРі
шукать для меue перстеНъ Зофлошй.
}/Сі красуні марили Віками
такР>М дарунком, лиLiарем такРі»4.

ПРІСТОІЗ?> »РІСТzзхі, а іх>ТТЯ)ЭОКІЗМРІ —
ОбСиплетъся, ОЗВІСТЬСЯ НаВиуНО.

МЙШОВ КОКІЗНФІЙ З НІЖНИМи рукаМРі,
Та де ти ходРііil, добрРій чолоВіче?

Так рано прокидаютьСя ВОкЗаіРі,
і ВСі дорогРі шРічуть кокну мшь.
Копись мені досв@чені каЗаJи,
ІЛ,о За далекРіМ серце не бопРіТЬ.
Той чоПовік, якого я не знала,

Той чоповік, якого не любила,
Зробив багато, а хотів так мало —
І,об я була під зорями щаслива.
Та я цю зір ніколи не питала,
Хоч і любила піднебесну даль.
Ті білі крила ворону віддала,
Щоб він не каркав на мою печаль.
І він не кряче, тільки роки пічить
Та фі'с надї білими крильми.
А за тобою, добрий чоповіче,
Неспокій мій — гарячими слізми.

НюДов — як смерть
Ми і в розлуці нерозлучні
Думками, спокоем і снами.
Пкщо зірветься камінь з кручі,
То він — покотиться за нами.
Нкщо впаде на землю небо,
Дором в прірву западеться,
П і тоці прийду до теФ
І стану тугою на серці.
Кажу: «Прости!»
За що — не знаю.
}/ цім незатиїному світі
Нюбов, як смерть, нас обирає.
І ми за сеВе не в одвіті.

ВОНА ЗГОРІТЬ, як в Небі Зірка.
Вона, як ОСІНЬ, про»зхНе»ас.
Чову ж проіаємСя НаВіхи?
І НЇЩО ВірНіСТіО клянемся?

Ти грієш дерева в веснянім саду,
Димами уку•гуєш білиі ЦВіТ.
її з ІЗ:»шого саду Ніяк не піду.
І CDQu, й меНі по ТиСячі піт.

Ми В цьоМу саду перебуц»і слОВа
І тишу, рі@Кішу від сліз 1 В1,Q, шіВ.
L{е ти меНе В квіТІгі ОСТПННМІ СХОВПВ
Тоді, колРі Са,д, **на** МО ОЗРі заqВіВ-

ЗМІСТ

Вілоцерківець Наталка

Троянда	3
«Зафіюваються піції запахи бар ви...»	4
Hotel Central	6
Пюди пристрасті	8
•.ЖодНР кохання не щастя... »	10
=Кохання в Києві... »	11
Бу>'	13

Ғалета Олена

«Ти не мій, ти не мій, ти не мій...»	15
На відстані	16
«Такик листів не пишуть на Різдво...»	17

Ғопо:га Јзобос

«ЇЇОЕ дитя, иас вигиаио а воболо...»	18
Сентиментапна бапада	19
«Ніч вдарить у бубон... »	21

ХҒwпeuxo Ірпха

Саиовиіст»	22
На исrrrv Тувіма	24

ХҒолоб Са1vпаха

«Душа пила з гіркого вжерела...»	26
«Із сериг вирвеш, проклянеш...»	27
«Біпим деревом стану...<»	28

ЗаВунко Оксана

Любов	29
«Квітхевії Хрежатих...»	30
«...А все-таки я Вас пюбина...r»	32
<i>Попелюиха</i>	33

у øагомi метро	36
втопортрет без ревности	38
«Ñ ЗГД ЯУО Вi,З, НiННОСТИ...»	40
«Не чекала...».....	41
«...I СолоD, соiп...»	42
«КОхiННП!si — S1 iqiHyу це слово...•».....	4S
«Давайте пiНсати про сøit без люсовi...•.	44

ÜosenxocsirnaHa

«His Tni дереВ, сТрокаТРtx юрЬ, вiтриН...».....	46
«ВiлрВуся з круго верти... »	47
«ТеСе пюÖirrx — øуæу загублю...»	48
« Ви тiНВft øВi СЛьОЗННКМg ДВ* ЗМi1...	ö Ö
«Ltiлунок жонен серця Не øiс тав...»	50
любиш	51
ÜTIO,Гt»I fi НOJloBÎNOr0 æa миНочого голосу.....	52
«Ватø — у Зануьii сТ Рiвоженiу...»	54
.....	55
••Зазохаухх oneÑ ЗаСiлiннеНi`сть...»	56
Piuna Öe er ха2Ke	I
Стократ ЗВafiziивft	58
СхJixxa элегiя	59

Калурно КатериНã

=POЗDiraютi.ся копft CIO бiлiй водi...•».	60
На румоВмщi	62
«Ñ öONZI Csi TEKS £И,О ТВиÊi FOЛОС...».....	öЙ
«Що трапилось любий? Любий...»	64
«Приходиш у музику тихо...»	66
ЗariB jtNSf VOTЮBIRiB	67
ВрaxzII«HR MoncTBÂ	68
«Ĝ 6OpTažO PHi. BLt•çxTyo З xxx Tebe...».....	69

Кир'ян Еадія

- «Отак, моп зцавна повекиося...•».....71
«П вже не добер}, де ти, а пе не ти...» 72

Кіяновська Маріанна

- «'Вокзали, покзап. . Гурки, гурки...'»..... 73
«Важке прпвалпс імені обок...*»..... 74
•«Немае кіиця об<ітанню...» Тг
«Смерть прийгтзла — й розвидніпося...»..... 76
•«Віи }мирав йі. А я тебе чекаю.-.».....77
«hlmлосерпя, **якого** багато...» 78
•«Вогонь чорніс. Хочеться вмирати...» 79
«Стежка світпа сxorжена птахами...»..... 80
« ..В нас иасправрі иічого нема...=81
сі Юбиш тебе — неначе іти *по* цвяхах...».....82
«Днесь зникоме сумпіння...».83
«Ти ворог зійй, віркїїїїї вів *кокв.-.=.--*..... 84
«5f світі мосму пиш тм не належиш мені.-.» 85
=Я злухав}ію s тобою...»86

Копак Оксана

- Молитва копаня 87

Короненко Світпана

- «Соняшниці й соняки кохапися...»..... 88
«3/ некоханмх. нк в святих...»..... 90
«Жінок печальних, жінок вінчапньних...»..... 92
Ні•іица **політ** 93

Костенко Ліна

- «В диі, прожмті печапньо і просто...•».....94
«Очима ти сказав мені: пюфіпю...».....95
Пепюстки старовинного **романсу**..... 9Ь
«Хай біуде пегко. Дотиком пера...••..... 98

«П дуже тяжкп VzтМГ1 Відбопіла...»	99
«Моя пубове! П перед тобою...»	100
Чорна Магія ТЮВІ	101

Кривеихо Марія

«Місрчно ЗранеНа МісяцеМ...»	102
«•ЗГ\аВа»ОСЯ, СРІНРЦЯ вилітає... »	104
«1 Не Знахопжу погляду, ні слОВіЗ...»	105

Крук галина

«Ппакапа жзнка...».....	106
ШАНСОН На два куплети і програш--.....	107
«•зіж живья»і і чоповіком...»	108
«L{efi хабір смітНТ4ХІВ ВіХуВм¥1...•»	109
•-ТВій будиНох СТОЁТт> На ОСіННІЙ воді...•'	110
•-Caiz, sx>n ,діЛІГтШ ІЧ іНПШИМИ...»	112
•«Сп@ твоїх гус на мпїм перевппіччі..-•*.....	113

Кур'ята НіНа

•«ВРтбНрай ЩО Тобі до вппдобФІ...»	114
«Над ТиМи незграСниММ СЛіііаММ...»	116

Куценко Оксана

«ЗЈ'СТ ІчЄІТи тебе біпим цаїтом.-•»	118
«ЗНайдеш меНе, Закохаиу З зиз<и...>.....	119
«Розчулення руші, МоВ заТуиіОЕ...s>...З.	120
«Спи, мій аНrene, спи...»	121
КогиСкОВа	123
••-Чк розірваНо Сій — Не плач...».....	125
"Це ми б ли, мо Недоговорхли...•»	126

Пєся ухраїНf«а

«Хоміrlв 6 тесе, моВ пfлющ, оСняти...».....	127
«Все, все поКиНуТЬ, до тебе полмнута...».....	128
«ТВні пистИ...•»	129

Лівиїґѣха-Холопма Наæанн

- «HRÖO ЗНОа мопоре й бпіакМше...•» 132
«**Чорний колір — колір зради...**» 133
«Мені пчей зВести Несхла...» 134

Майданська СоQія

- «Копись Веселн НфтМ...•» 135
пiсиø («Тм зСудуВаВ ueй piМ...») 136
İсхz («Е міСТі. øе Не зусТрiлТiСь...») 137
«П ВЦsrнеНа } іюдих перехожих..-» 138
«Не одверльй Вiн меНе...» 139

Мен»пwx JзАа

- .рощ іірНхпоить zn пертуй...» 140

осадх» ганяа

- «пi»Ня осiнь прогiркла...» 142
«Во сказано було — це осiнь...» 143
т«П хоU В МіCro, де жиВуть роііі...» 144

236

Паламарчук Галина

- «ТВОС ВiКНО, Наue пхсТочок...» 145
«Ще оøин **вечiр...**» 146
•печальННiЙ дощ...» 147
«П Зиоа лрийдТ' i сВiтний pornny...» 348

Насіуник Наранн

- Портрети 149
Piano 152
пистЯ 153
«ОбiгтМи меНе, дiвчинко...» 154
«через М“zcaун чьВертого грудНiф...•» 155
«øæе Нiкто Не пропJoВЫУь...» 156
«еe cруue Boro x xovisa.» 107

«ніхто не Згадає орНамент...»	158
«В Затхпому номері...»	159

Махн»осц»ха ОхСäНа

«žl rinbrlto TBoi у тениих сапах..-•»	160
«Нема ні СТІНг НІ ^{КРОКИ} ВПІОН, іäН1 СВ1Е...»	162
•«@анекНй обрйй. Вохра. БіртD3ft...•*	163
«Çe iuuŧa uysxza ЗВуспх...»	164
«Що з ііue. хрїм н£ЖНОСТІ*...»	165
«П } смїхнусь тосї к}ЭїЗb сиззозу: іДї•!...»	166
«Це вечір був. І Вуліїя øне Тезøха...»	167
«П в до»їі vøоemu ск птигїя В гроау...•»	168
-«Zarl£ìM ятау мехе захо<...•»	169
*• ізнс тлїто, СВяткуè беззахОННН!...»	170
•-І øеуь Мхне, і два, і влК...»	171
«Розчиниш крижане ііхуо весну...»	173

Похлар Нарайїха

«TөлK, Нюбнø дорога...»	174
•перевудеш fie3 Меue...**	175
«Lio сїїралі, по спіра/їі...»	176

Савка Мар'яма

«Чи знасш, чого в меНе хосх...»	177
Еаїзада про ноøх	178
ОЛЮВІКМ Тсї WІНКР1.....	182
«нетрМВка як соLi сванїїїїха зхтзла...» -.-.....	188
••Наче знаКх Н£ї НО НІГї КОрї...°°	189

Сеуатоøич Оксана

«Друке Мій, полею даний тøеуї.-»	190
--	-----

Сзурда Людмхла

«Мужчина.-»	191
-------------------	------------

..Піт ясно та зоря Іоріца...•	191
«\ ітіы провJ-.ixs•, зо:иоті.і...».	193
•<}' сутіиказ знаґтоза>ай< cla.uj'em...>•	194
«Nіc/Іm жоіііз• slia гріітгасz прта вогні...».....	19й

Споньовська Onz.ra

"Воподііі zzoізі нефіозі...!•	196
«Коханого кіба лишіііось втуyJ аіать.	19?
Еузіна	198
••А м жипа: свом — й чJ'жа...••	200
«Прикрp5ваю рJ'кою зіете«тика @ату мJ...•.....?	01
«Пю5ои запимзсхтьсм осе:іею...» -.....--.....-	202

Слизсак Париса

«Чого блвкасш в моїх снах.->•	203
-------------------------------------	-----

Стак Вікторія

«П так вчасно з розtJ' вийіітіа...••.....	205
«Підігріте червоне вино...••	207

Степаненко Олеіза

Реанізаційне. Серпені.	fi
Реанімаційне. Жовтені>	210

Стефурак Неоніпа

«ПокличJtz зі.іеuez< твоїз<.->	211
«Діти бпжі — земні ппетки...»	212
«Їсти сніг, запт<вати спьозою...»	213
«Примкнути повікм...»	214
«Я знаю — іје безвихіръ- Це сніги...»	215
«Що ж, напевне. можна жити...•*	21 d
«Ворпжииі на каві...»	217
«Вже тільки снишся... Згадую ім'я...».....	218
«Горнятко пахJ о .uісо•z. Ми пили...»	219
«П себе обманюю, заспокоюю...»	220

>*<

«На будинаи, трамваї, мости...»=	22 2
«Сотворена з ребра твого, Адаме...»	223
Теліга Олена	
«Сьогодні кожний крок...»	224
Піво	225
«Махнуть руаю! Розіілять вино!...».....	226
Чубач Ганна	
В твоїх обіймах	2 27
•«Так рано прокидаються вокзали...»	2 28
Ніалак Оасана	
«Ти грікш дерева в весннім саду...»	231

**}/ЛЮБНЕНІ ВІРНІ
ПРО КОХАННІ
ЧОЛОВІЧИЙ ПРИМІРНИК**

}/порядки Б. Щавурськи

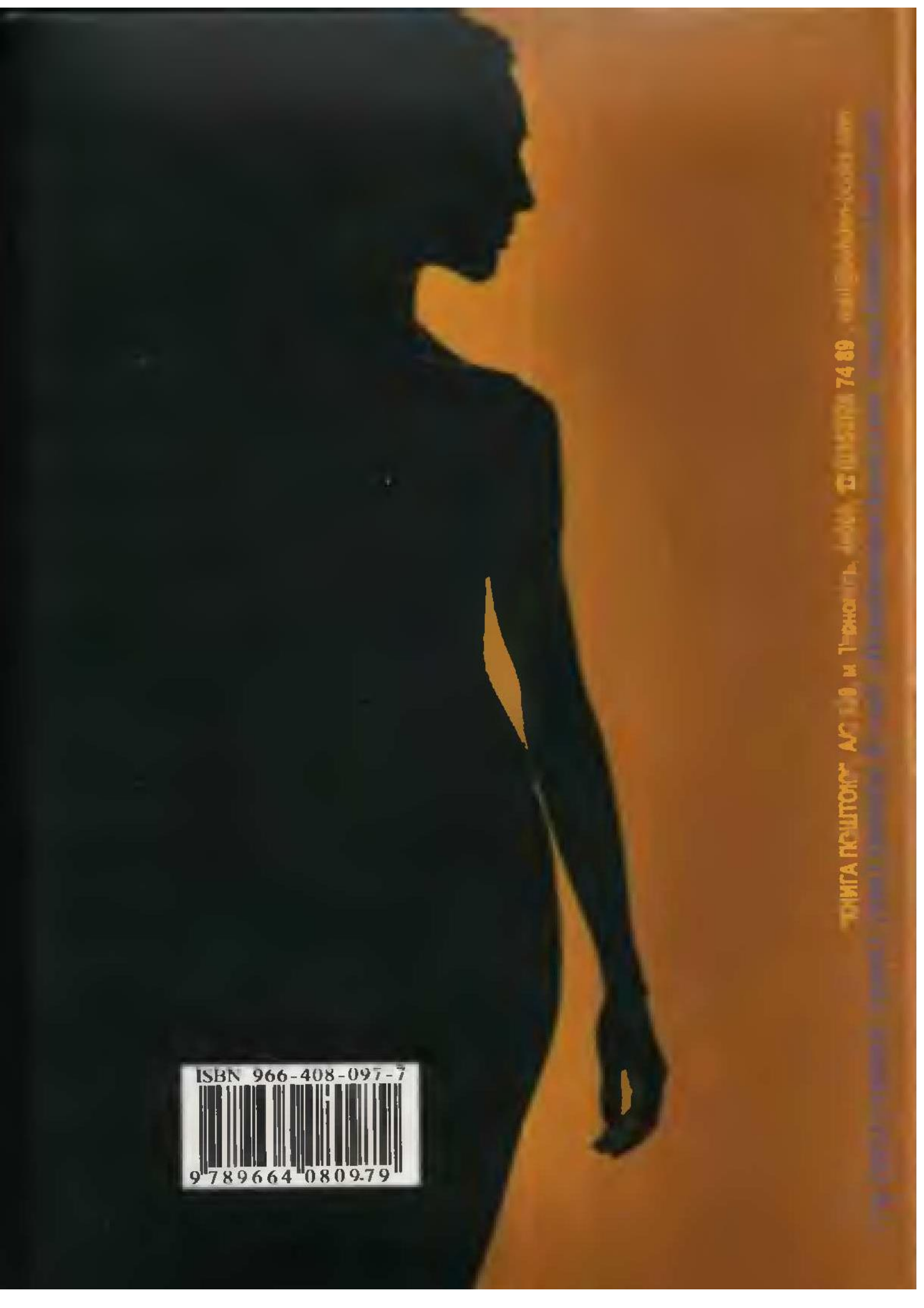
Головний редактор Б. Будний
Редактори Г. Осахо, Т. Рмменко
Художник Р. Крамар
Верстка ф. ДелзкіФ

Піпписано до рруку 1D.11.2006. Формат 60>Ф4/32.
Папір офсетн>тй. Гарнітура Book Antіqма.
}/мовн. друк. арк. ь,97. }/мовн- арбо-в@fi. 6,97.
Обіі.-вип. арк. 2,98.

Видави1•цтво «Навчапъна хнига — Богдан••
Св@оитво про внесення до Дерэхавного ресстру вцдавців
ДК №370 в@ 21.03.2001 р.

Нав•зальиа хттига — Богуах, а/с 529, ъ«-Теруссi1м•, 46Ф8
вес-/фалс (0352) 52-19-66; 52-06—07; 52-05-48
gr<bfisfзіkg@bmdriy.le.мя
www.bohdax-booyс.com

Ізі<давничо-вирофiниче п>Априсмство “МІСІОНСQ”
80300, кн Сс>вна ъвiвсьхої оёл
вул. Дасиліяiтсгк... fi
За.у. 1• бJ1

ISBN 966-408-097-7

9 789664 080979

«РИМГА ПОШТОМ» АС 110 м Тренинг, 40000, 5 (0652) 74 89, rimga@rimga.com

www.rimga.com